

Partea a 2-a

Interpretarea Scripturii

În această parte vom da o îndrumare în principiile de interpretare a Scripturii.

7 Principii de interpretare a profeției

„... știind întâi aceasta, că nici o profeție a Scripturii nu se interpretează singură.”
2 Petru 1.20

7.1 Introducere

În capitolul acesta vrem să ne ocupăm cu principiile de interpretare a afirmațiilor profetice, care să ne îndrumeze când citim Cuvântul lui Dumnezeu. Metoda de interpretare joacă principial un rol important pentru înțelegerea Sfintei Scripturi.

Principiile de interpretare sunt deosebit de importante când este vorba de afirmații profetice în Vechiul Testament referitoare la poporul Israel. În măsura în care aceste afirmații se referă la timpul de după venirea lui Hristos cu două mii de ani în urmă, pe baza unui anumit mod de interpretare ele sunt privite de unii învățători ai Bibliei ca fiind împlinite în Biserică (Adunare), căci ei cred, că aceste profeții nu trebuie interpretate textual, ci în sens figurat. Nici măcar nu trebuie să te fi preocupat cu principiile de interpretare, ca să recunoști că aceasta nu poate fi așa, căci apostolul Pavel mărturisește de trei ori¹, că taina care descrie ființa Bisericii nu era revelată în timpurile vechi-testamentale (Romani 16.25,26; Coloseni 1.26; Efeseni 3.9). Acest argument ar trebui să fie suficient să se cunoască că profețiile Vechiului Testament nu *pot* să se refere la Biserică (Adunare).

Dacă se studiază locurile de mai înainte fără idei preconcepute, după părerea noastră atunci se rezolvă imediat problema referitoare la metode de interpretare potrivite. Deoarece taina referitoare la Hristos și Adunarea Sa era ascunsă în toate veacurile (și anume „în Dumnezeu” și nu în scrierile profetice!), așa cum confirmă locurile citate mai înainte, atunci pe de o parte noi nu trebuie să căutăm după ea în profețiile Vechiului Testament, și pe de altă parte atunci profețiile trebuie neapărat înțelese textual, chiar dacă desigur la interpretarea imaginilor și simbolurilor trebuie să ținem cont de aceasta.

7.1.1 Cheia adevărată

Noi într-adevăr tocmai am constatat că nu este absolut necesară o preocupare cu tema „interpretarea Scripturii” pentru înțelegerea de principiu a profeției. Cu toate acestea ea ajută totuși să se înțeleagă mai bine profeția. Însă felul de interpretare a Scripturii nu totdeauna se poate „dovedi” sută la sută logic cu Scriptura însăși ca și cu o formulă matematică. Mai

¹ Vezi în privința aceasta și 2 Corinteni 13.1b și Deuteronom 19.15b.

curând este vorba de a rămâne pe cât posibil strâns legat de Scriptură: nici să dai la o parte ceva din ea, nici să schimbi ceva sau să adaugi ceva, nici măcar atunci când aparent s-ar potrivi bine în „sistemul doctrinei”. Scriptura trebuie consultată în toate părțile ei pe cât se poate de deschis, cinstit și fără idei preconcepute și fiecare parte din Scriptură trebuie comparată una cu alta, ca astfel să se ajungă la o interpretare care să satisfacă pe cât posibil de bine *toate* locurile din Scriptură și să nu fie contrară vreunui alt loc din Scriptură.

Dacă s-a descoperit în *Scriptura însăși* „cheia” corectă de interpretare a unui loc dificil, atunci se va constata că și alte locuri din Scriptură referitoare la aceeași temă se vor lăsa ușor deschise cu această cheie. Aceasta la rândul ei confirmă că s-a deschis cu cheia adevărată. Dar cine lucrează cu „chei” false, acela este obligat să „spargă” anumite lacăte și să lucreze cu forța. În afară de aceasta „ușile” următoare se vor deschide mult mai greu decât cele anterioare. Cu metoda corectă de interpretare se lasă cel mai ușor interpretate Scripturile și în mod deosebit scrierile profetice. Aceasta va deveni deosebit de clar într-o comparație directă cu alte metode de interpretare.

Unele chei se potrivesc aparent în multe lacăte și cu toate acestea sunt false, deoarece unele locuri din Scriptură vorbesc clar împotriva și cu ele nu pot fi interpretate. Astfel de chei trebuie lepădate și toate părțile din Scriptură, care aparent au fost „deschise”, trebuie cercetate din nou, deoarece interpretarea lor trebuie să fi fost falsă. Studiul Scripturii obligă la cea mai mare atenție și necesită o permanentă predispoziție pentru corectare.

Dispensaționaliștilor li se reproșează uneori că ei ar avea nevoie de o anumită „cheie”, ca să poată înțelege Sfânta Scriptură. Se împotrivesc împotriva unei chei „externe” și se consideră că ar trebui să fie suficient „numai” să citești Biblia și s-o studiezi. Hristos ar trebui să fie suficient pentru interpretare (ca și cum pentru dispensaționaliști Hristos nu ar fi de ajuns!); această metodă de interpretare, „numai Hristos”, ar fi „hristologică”.² Cititorul Bibliei fără experiență este deseori intimidat printr-un astfel de argument și este îngrijorat că el, dacă ține seama de anumite principii de interpretare a Scripturii, nu va fi centrat pe Hristos.

Noi vrem să cerem sfat de la Sfânta Scriptură însăși, ca acolo să găsim metoda prin care ea se interpretează *pe sine însăși*. Dacă dispensaționaliștii ar căuta cheia „externă” într-un concept filozofic sau într-o metodă, care nu poate fi dovedită cu Scriptura și din Scriptură, atunci criticii lor ar avea desigur dreptate. Dar dacă cheia poate fi găsită în Sfânta Scriptură însăși, atunci ea ar trebui să și fie folosită. Noi vrem să studiem Scripturile așa fel, că noi, asemenea ucenicilor care mergeau spre Emaus din Luca 24, totdeauna să găsim pe Hristos și să fim impresionați de slava Sa. Această glorie se artă tocmai în faptul că Domnul Isus va ajunge la țel cu poporul Său pământesc Israel. Corespunde în modul cel mai profund demnității Sale și gloriei Sale să primească aici pe pământ onoarea prin acest popor, pe care poporul I-a interzis-o la prima Sa venire. Nu ar triumfa diavolul, dacă Domnul nu ar ajunge cu poporul Său la *țelul făgăduit*?

² În R. Hardmeier. *Zukunft, Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, este oferită o astfel de metodă de exemplu pe paginile 266-268.

Acelora, care gândesc că ei ar putea interpreta Scriptura și fără să aibă o cheie, dorim să le spunem, că și ei folosesc o cheie, când pe baza folosirii citatelor din Vechiul Testament în Noul Testament ei trag concluzia că scrierile profetice din Vechiul Testament ar fi împlinite în Biserică (Adunare). Creștinii nu ar trebui să-și reproșeze unul altuia, *că ei folosesc o cheie, ci în dragoste și blândețe să discute unul cu altul, care cheie este potrivită cu Scriptura.*

7.1.2 Neapărat necesar: să privești Scriptura în totalitatea ei

... 20 știind întâi aceasta, că nici o profeție a Scripturii nu se interpretează singură, 21 pentru că profeția n-a fost niciodată adusă prin voința omului; ci oameni sfinți au vorbit sub puterea Duhului Sfânt (2 Petru 1.20,21).

Unul din criteriile cele mai importante pentru o interpretare corectă a Scripturii este să citești și să studiezi Sfânta Scriptură în ansamblul ei. Această primă și importantă cheie o găsim în epistola 2 Petru capitolul 1. Nici o profeție nu este suficientă în sine însuși să redea sensul deplin și corect. Ea nu se interpretează singură pe sine însuși, ci ea trebuie privită ca fiind o parte a unui întreg mare: Împărăția lui Dumnezeu și gloria lui Hristos care se revelează în ea. Toate evenimentele istorice și profețiile sunt pași pregătitori și „pietre migăloase” care vor alcătui cândva acest tablou complet. De asemenea profețiile Scripturii nu își au originea nici în părerea vreunui om. Duhul Sfânt a inspirat pe profeți cu cuvântul profetic (versetul 21); același singur Duh a călăuzit pe toți profeții și a rânduit totul spre desfășurarea căilor lui Dumnezeu, ca să îplinească planul Său pentru acest pământ: instaurarea Împărăției și glorificarea lui Hristos.

7.1.3 „... darurile de har și chemarea lui Dumnezeu”

Interpretarea corectă se dovedește în cele din urmă prin aceea că noi nu atribuim lui Dumnezeu nici o absurditate, ca și cum El nu ar mai recunoaște făgăduințele Sale, ci le-ar lăsa să cadă sub masă. Desigur nimeni care consideră profețiile ca împlinite în Biserică (Adunare) nu va vrea conștient să facă acest reproș lui Dumnezeu. Dimpotrivă: prin aceasta el argumentează că la început Biserica a fost constituită din iudei și Dumnezeu Și-a împlinit făgăduințele față de ei. Dar mai rămâne totuși numai o împlinire în sens figurat, și unele făgăduințe nici nu pot fi împlinite în Biserică (Adunare),

1. deoarece făgăduita poziție de frunte a lui Israel a fost complet anulată în Biserică (Galateni 3.28),
2. deoarece binecuvântările făgăduite se referă la alte domenii – în mod deosebit la bucuria pământească, posedarea de terenuri și poziții de frunte – și mai ales
3. deoarece Adunarea (Biserica) se află într-o cu totul altă poziție față de Hristos decât Israel.

Un exemplu la punctul 2: Dumnezeu făgăduiește lui Israel în Zaharia 14.8-11 schimbări geologice profunde, și anume în cuvinte clare fără vorbire în simboluri și cu date geografice precise: Ierusalim va sta pe înălțime și locuitorii vor locui în siguranță. Ar fi foarte ciudat și

nu ar fi în concordanță cu Romani 11.29³, dacă Dumnezeu S-ar retrage de la această profeție și aceasta s-ar împlini numai într-un mod misterios în Adunare (Biserică). Aceasta este din principiu valabil pentru toate făgăduințele pământești, directe, care au fost date lui Israel.

7.1.4 „... din pricina Numelui Meu”

Mai este și un alt motiv pentru care Dumnezeu nu Se poate retrage de la făgăduințele Sale. Faptul că Dumnezeu rămâne la făgăduințele Sale nu este în primul rând din pricina casei lui Israel, ci „din pricina Numelui Meu” (Ezechiel 20.9,14,22,44; 36.21-23; 39.7,25): „Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, *ci din pricina Numelui Meu celui sfânt*, pe care L-ați pângărit printre neamurile la care ați mers.” (Ezechiel 36,22). În context este vorba de judecată și de binecuvântarea viitoare peste Israel.

Moise a spus în privința aceasta: „Doamne Dumnezeule, nu nimici pe poporul Tău și moștenirea Ta, pe care ai răscumpărat-o prin măreția Ta, pe care ai scos-o din Egipt cu mână tare. Amintește-Ți de robii Tăi, Avraam, Isaac și Iacov; nu privi la încăpățânarea poporului acestuia, nici la răutatea lui, nici la păcatul lui, ca nu cumva țara din care ne-ai scos să zică: «Pentru că Domnul n-a putut să-i aducă în țara pe care le-o promisese și pentru că îi ura i-a scos, ca să-i omoare în pustiu». Ei, în adevăr, sunt poporul Tău și moștenirea Ta, pe care ai scos-o cu puterea Ta cea mare și cu brațul Tău cel întins.” (Deuteronom 9.26-29).

Aceasta înseamnă deci: dacă Dumnezeu nu ar împlini făgăduințele în felul în care El le-a dat, atunci ar fi prilej de hulire a Numelui Său prin justificarea: Dumnezeu nu a realizat ceea ce El voia să facă cu Israel; El a putut să îplinească făgăduințele numai în sens spiritual în Adunare (Biserică), dar nu așa cum El le-a făgăduit. Nu ar semăna aceasta îndoială cu privire la puterea Sa („... deoarece Domnul nu a fost în stare”)? Și nu ar semăna aceasta îndoială cu privire la dragostea Sa pentru Israel („... deoarece El i-a urât”)? Am mai putea noi fi siguri, că speranța noastră se va împlini așa cum o găsim scrisă în Scriptură? Cine dorește să vadă împlinite în sens spiritual în Adunare făgăduințele lui Dumnezeu date lui Israel, acela trebuie să-i fie clar urmările care rezultă din aceasta.

7.1.5 O biruință a împotrivorului?

Dacă Dumnezeu ar fi putut să îplinească profețiile Sale date cu privire la Israel numai în sens „spiritual” în Adunare, atunci împotrivorul ar fi avut din aceasta o biruință permanentă, și i-ar fi reușit să zădărnicească împlinirea exactă a profețiilor. Nici un israelit din vremea aceea nu ar fi putut presupune vreodată că înțelesul lor ar fi o împlinire în sens spiritual; și tot așa nici un credincios din zilele de astăzi, care citește cuvântul în simplitate. Nu, satan nu va triumfa. Dumnezeu nu retrage nimic din ceea ce El Și-a propus. El nu permite nimănui să nimicească planurile Sale.

Într-adevăr o intercalare, pe care Dumnezeu a prevăzut-o deja, a întrerupt pentru un timp împlinirea planurilor Sale; însă în aparenta sa biruință satan s-a înșelat singur; în cele din urmă el a împlinit numai intențiile ascunse ale lui Dumnezeu și a creat spațiu ca prin aceasta

³ „Pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău.”

toată bogăția gloriei lui Dumnezeu să vină la lumină (vezi § 10). Deoarece ridicarea scaunului de domnie al lui David a fost amânată pentru un timp, există un gol temporar în care Dumnezeu poate pregăti o mireasă pentru Hristosul Său, care va avea parte împreună cu El la domnia Sa. Acum poate fi constituită Biserica Dumnezeului celui viu, care Îl va recunoaște în timpul lepădării Sale pe pământ, are parte de înjosirea Lui și suferă împreună cu El, și de aceea ea va avea parte și de înălțarea și onoarea Lui. Când mireasa va fi luată în cer, satan și îngerii lui vor trebui să părăsească locul lui/lor din cer și el va fi „cuprins de mânie mare” (Apocalipsa 12.7-12).

Profeții nu au știut nimic despre această taină. Profețiile lor s-au referit numai la pământ. Nici satan nu a putut găsi în profeții vreun indiciu cu privire la un popor care va ocupa locul ceresc, pe care până acum numai el și îngerii lui l-au ocupat. El nu a știut nimic despre faptul că el și demonii lui trebuiau să fie expropriați în favoarea unui popor care urma să fie eliberat de pe pământ și introdus în cer. Dumnezeu a luat ca prilej tocmai aparenta biruință a lui satan ca să dezvăluie această taină și s-o ducă la îndeplinire. Prin aceasta este pecetluită prăbușirea totală și veșnică a lui satan și este arătată înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, harul Său bogat și maiestatea Sa inviolabilă. Însă aceasta nu este totul: când poporul ceresc va fi intrat odată acolo, unde până acum numai satan locuiește, ca pas următor Dumnezeu va instaura pe pământ Împărăția Sa pământească, pe care satan credea că o va nimici: Împărăția de o mie de ani. Înainte de aceasta satan va fi luat de pe pământ și încuiat în adânc (Apocalipsa 20.1-3). Prin aceasta se va împlini literalmente fiecare detaliu al Cuvântului lui Dumnezeu și se va confirma în mod desăvârșit credințioșia lui Dumnezeu și veridicitatea profețiilor Săi.

Cheia corectă pentru interpretare este deci foarte strâns legată cu gloria Domnului și cu Numele Său.

7.2 Gânduri de bază referitoare la natura și scopul profeției

7.2.1 Subiectul și țelul profeției

Mulți creștini se preocupă relativ repede după convertirea lor cu studiul profeției și citesc comentarii în acest sens. Dar și pentru alți credincioși profeția are o oarecare atracție. Cu regret mulți se preocupă cu aceste lucruri de cele mai multe ori numai dintr-o anumită curiozitate cu privire la evenimentele viitoare. Însă profeția și prorociile nu vor să satisfacă curiozitatea noastră, ci să ne îndrepte atenția spre Domnul Isus Hristos: „Mărturia lui Isus este duhul profeției” (Apocalipsa 19.10).

Profeția ne-a fost dată nu în primul rând ca să ne prezinte evenimentele viitoare; ea trebuie să prezinte demnitatea, onoarea și gloriile care vor constitui partea Domnului nostru Isus în viitor aici pe pământ. Însă ea revelează și judecățile îngrozitoare ale lui Dumnezeu, care vor veni asupra pământului. Însă judecățile sunt numai mijloace pentru atingerea scopului: să pregătească pământul pentru instalarea Împăratului potrivit gândurilor lui Dumnezeu pe muntele Său sfânt Sion (Psalm 2). El „trebuie” (1 Corinteni 15.25) să „domnească” (Luca 19.27) în aceeași lume în care El a fost smerit „până la moarte pe cruce” (Filipeni 2.8). Înălțarea pe pământ trebuie să corespundă locului de smerenie, pe care El l-a ocupat aici pe

pământ: cu cât mai adâncă a fost lepădarea, cu atât mai mare trebuie să fie înălțarea. Este un principiu neschimbabil al lui Dumnezeu, să înalțe pe cel care s-a smerit pe sine însuși (Luca 14.11). Și aceasta este un motiv pentru faptul că profețiile Vechiului Testament trebuie să se împlinescă în sens textual. Într-un anumit sens este o necesitate morală ca acolo unde odinioară a stat crucea să stea cândva scaunul de domnie.

Deci gloria lui Hristos este țelul lui Dumnezeu (vezi de exemplu Efeseni 1.9,10) și din cauza aceasta este și subiectul Scripturii. Nu ne arată Duhul lui Dumnezeu în Luca 24.27, că pe profeți îi interesa această glorie, când El spune: „Și, începând de la Moise și de la toți *profeții*, le-a explicat în toate Scripturile *cele despre El*”? De aceea la studiul profeției nu vrem să căutăm să aflăm ceva despre evenimentele actuale sau despre cele viitoare, ci să aflăm despre slava Domnului nostru. Vrem să ne rugăm, să primim lumină în sufletele noastre, ca să înțelegem mai bine, ce gloriei vor caracteriza pe Domnul Isus, atunci când El va apărea aici pe pământ. Vrem să ne rugăm, ca noi să ne bucurăm de onoarea care I se va aduce ca urmare a lucrării mărețe de pe Golgota. Acolo El a adus satisfacție deplină Dumnezeului sfânt cu privire la păcate și a revelat gloria Sa. Într-un anumit sens aceasta ar trebui să fie un interes al inimii noastre, și nu al minții noastre.

Israel, Ierusalim, Ninive, Babilon sau alte cetăți și națiuni sunt într-adevăr subiectul profeției, dar nu țelul propriu-zis. Dacă înțelegem corect acest gând, ne va deveni clar, că numai Hristos poate fi țelul propriu-zis al tuturor profețiilor (compară cu Apocalipsa 19.10). Hristos este centrul, și toate popoarele, da, toate lucrurile de pe pământ trebuie să se orienteze după El. Unii vor fi nimiciți în judecată, alții vor fi rânduiți în jurul acestui centru și vor face ca gloria Lui să fie mai mare, și ei își vor primi însemnătatea lor după felul cum ei vor sta față de Hristos.⁴

Aceasta înseamnă: cheia cea mai importantă pentru înțelegerea profeției constă în a înțelege subiectul ei principal: gloria lui Hristos. Dacă inima noastră este plină de simpatie față de Salvatorul și Domnul nostru, atunci în mod corespunzător vom avea interese față de toate care se referă la El, chiar dacă ele nu se referă direct la noi. Noi întrebăm astăzi deseori: Și ce înseamnă aceasta pentru *noi*? Această întrebare în sine într-adevăr nu este de respins, dar noi ar trebui să învățăm să întrebăm în primul rând: Și ce înseamnă aceasta pentru *El*? Deseori noi suntem destul de repezi să căutăm și să găsim ceva care se referă la noi oamenii. Însă gândurile lui Dumnezeu nu se îndreaptă în primul rând la noi oamenii, ci la Hristos. De altfel acest principiu nu este deosebit de important numai pentru studiul profeției, ci și pentru oricare altă parte a adevărului și a practicii creștine.⁵

⁴ Două exemple: Când Ierusalimul va fi numit „cetatea Marelui Împărat” (Psalm 48.3), atunci în aceasta noi găsim cheia ca să înțelegem acțiunea lui Dumnezeu cu Ierusalim: el este cetatea Hristosului Său. Când Dumnezeu va trata mai târziu Moabul alt fel decât Edomul, atunci El va face aceasta din cauză că Moab și Edom au întâmpinat diferit pe poporul Hristosului Său, respectiv rămășița poporului.

⁵ Un exemplu pentru cele două puncte: noi putem înțelege corect Evanghelia lui Pavel numai dacă ținem seama de acest principiu: gândurile lui Dumnezeu sunt preocupate în primul rând cu Hristos. Și în practica evanghelizării este o diferență mare dacă noi cunoaștem sau nu acest principiu. Îl interesează pe evanghelist mai mult salvarea sufletelor sau că este revelată gloria lui Hristos și harul care coboară de la El din glorie? Suntem noi în primul rând „iubitori de oameni”, prin aceea că vrem să ferim oamenii de pierzare și să le facilităm o viață judicioasă, sau țelul nostru primordial este de a contribui ca „lumina Evangheliei gloriei lui Hristos” să poată

Probabil considerăm că noi ca creștini nu avem nevoie să citim anumite locuri din Noul Testament, deoarece acolo nu este prezentat viitorul creștin, ci viitorul lui Israel (de exemplu Matei 24.1-44). Dar dacă avem felul de gândire al lui Hristos, vom studia tocmai aceste versete, ca să descoperim ce onoare și glorie va avea parte Domnul Isus la sfârșit aici pe pământ, și ne vom bucura de aceasta, deoarece noi „iubim arătarea Lui” (2 Timotei 4.8). Dacă ochiul nostru este îndreptat cu credincioșie și sincer spre El, atunci și toate celelalte vor deveni clare și „tot trupul va fi lumină” (Luca 11.34). Vom vedea atunci lucrurile din aceeași perspectivă ca Dumnezeu, care în toate Se gândește la Hristos. Dacă Hristos stă în centru, atunci profeția nu mai este un subiect al speculațiilor referitoare la posibile împliniri trăite și așteptate, ci este un prilej să ne bucurăm de gloria viitoare a lui Hristos.

Abia atunci când vom citi obiectiv Biblia, și nu străduindu-ne din răspuțeri să găsim în ea evenimentele actuale, vom fi gata să-L căutăm și să-L găsim în ea pe El, Domnul nostru. Atunci evenimentele actuale ne vor influența tot așa de puțin precum ne influențează ideile oamenilor și ne conduc în direcție falsă. Singura cale pentru a înțelege corect Biblia este ca noi să fim gata să renunțăm la lucruri pentru Hristos: voința proprie, ideile noastre preconcepute, dorințele, intențiile și așteptările noastre, chiar și cele referitoare la viitor. Numai dacă nu vom încerca să citim în Biblie ceea ce vrem noi⁶, vom putea să preluăm din Scriptură gândurile lui Dumnezeu. Chiar dacă noi suntem cu mult în urma acestor pretenții, vrem totuși să ținem cu tărie la principiul acestei chestiuni și nu să încercăm să punem ștacheta mai jos.

7.2.2 Scopul profeției

7.2.2.1 Mai întâi: Ce nu este scopul ei propriu-zis

Așa cum există neînțelegeri referitoare la subiectul profeției tot așa sunt divergențe larg răspândite cu privire la funcția și rolul profeției. Multe profeții s-au împlinit în nașterea, viața, moartea și învierea lui Hristos. De aceea mulți consideră că scopul profețiilor Vechiului Testament s-a împlinit deja, dacă evenimentele trecute sunt explicate. Se crede că profețiile ne-au fost date pentru ca noi să avem astăzi la îndemână un mijloc de ajutor ca să putem convinge pe cei necredincioși despre originea divină a Sfintei Scripturi. Astfel, potrivit motoului cunoscut „Și Biblia are totuși dreptate!”, se cercetează cât se poate de bine anele istoriei, ca să se găsească pe cât posibil de multe profeții împlinite și în felul acesta să se folosească un număr pe cât posibil de mare de dovezi împotriva criticilor Bibliei. Desigur aceasta poate fi uneori de folos și poate liniști pe credincioșii îngrijorați. Însă autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu nu este dependentă de faptul că profețiile sunt confirmate prin evenimentele istorice. Pe lângă aceasta în acest caz există pericolul de a delimita profețiile la

pătrunde în inima oamenilor (2 Corinteni 4.3-6)? Atunci „dragostea lui Hristos” ne va constrânge (2 Corinteni 5.14), și noi suntem „ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20).

⁶ Conform rimei fraților noștri americani: „Wonderful things in the Bible I see, Things that are put there by you an by me” (Eu văd lucruri minunate în Biblie: lucruri pe care tu și eu le-am pus acolo).

anumite evenimente istorice și prin aceasta să se treacă cu vederea însemnătatea propriu-zisă a lor, deoarece noi credem că împlinirea propriu-zisă a avut loc deja.

Să observăm: nu istoria explică profeția, ci profeția explică istoria. Chiar dacă suntem uimiți cât de exact s-a împlinit fiecare detaliu al unei profeții sau alteia, totuși această împlinire nu este ceea ce este important pentru Dumnezeu în această profeție. Mult mai important este că Dumnezeu prin profeție ne face cunoscut intenția Sa cu privire la istorie și El ne-a dat Duhul Său pentru ca Acesta să ne dea înțelegere în privința aceasta. Deci dacă noi ne preocupăm în primul rând nu cu împlinirea profeției, atunci nu mai contează dacă este vorba de profeții care s-au împlinit sau urmează să se împlinească. Noi vom fi atunci preocupați mai mult să înțelegem gândurile lui Dumnezeu cu privire la anumite evoluții, și mai puțin cu felul în care aceste lucruri au avut loc sau urmează să aibă loc.

Numai Duhul Sfânt ne poate da siguranță divină prin credință și să ne facă „cunoscut cele viitoare” (Ioan 16.13). Gândurile noastre proprii sunt numai speculații. Cu privire la viitor ne sunt prezentate gândurile și planurile lui Dumnezeu prin profeție. Dumnezeu dorește prin părtășia, pe care noi o putem avea deja astăzi, nu numai să ne mângâie și încurajeze, ci spre bucuria inimii noastre să ne dea o speranță printr-o perspectivă minunată cu privire la viitor. Pentru aceasta El trebuie să ne facă cunoscut planurile Sale, pentru ca credința noastră să nu fie influențată nici prin gândirea noastră și nici umplută prin teorii sau fantezii imaginate de noi înșine, ci să fie călăuzită de siguranța divină.

S-ar putea foarte ușor spune, că istoria – cu împlinirea profețiilor – este singurul interpret al profeției. Dar nu este așa. Desigur noi putem compara profețiile împlinite cu faptele istorice, și dacă profeția a fost corect interpretată, cu siguranță ea va fi în concordanță cu faptele istorice. Dar gândul, că nu poate fi o înțelegere corectă a scrierilor profetice până când evenimentele profețite nu au avut loc, nu este biblic. Ar mai fi trebuit atunci Domnul Isus să mustre pe ucenici: „O, nepricepuților și înceteți (trândavi, inerți) cu inima ca să credeți toate câte au spus profeții!” (Luca 24.25)? Ei ar fi trebuit să aibă înțelegere a profețiilor, *înainte* ca acestea să se împlinească, căci atunci împlinirea lor nu i-ar fi surprins. În exemplul lui Daniel vedem că el a „înțeles din cărți” (Daniel 9.2). El a studiat scrierile profetului Ieremia și a înțeles ceva, *înainte* ca profeția să se fi împlinit! Daniel știa și înțelegea deja atunci ce va avea loc la sfârșit (Daniel 10.4). Apocalipsa 1.1 spune că robilor lui Dumnezeu trebuia să li se arate ceva din „ce trebuie să aibă loc în curând”. Toate aceste locuri din Biblie nu au nici un sens, dacă profețiile pot fi cunoscute și înțelese abia după împlinirea lor.

7.2.2.2 Profetie și sfințire

Misiunea profeției *nu este* să dovedească că Dumnezeu vorbește și poate spune mai dinainte adevărul în anumite întâmplări neobișnuite.

- Profetia trebuie să ne facă să înțelegem gândurile lui Dumnezeu referitoare la gloria viitoare a lui Hristos.
- Ea trebuie să ne cucerească prin aceasta pentru Persoana Fiului Său.

- Ea trebuie să ne învețe ce corespunde și ce nu corespunde demnității acestei Persoane.
- Ea trebuie să învețe inimile și conștiințele noastre cum noi putem merge astăzi drumul nostru de credință pe un drum al ascultării și despărțirii de rău.

Așa ar trebui în mod deosebit studiul judecăților profetice, care ocupă o foarte mare parte a cuvintelor profetice, să aibă asupra noastră o influență morală, prin aceea că ne despart de tot ce stă sub judecată. Așa scrie de exemplu Petru iudeilor din diaspora, după ce el a vorbit despre arderea pământului și a lucrărilor de pe el: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri se vor desface, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o *purtare sfântă și evlavioasă!*” (2 Petru 3.11).

Atunci nu ne vom aștepta să domnim deja astăzi, așa cum cred unii creștini, ci noi așteptăm momentul despre care ne este relatat în 1 Corinteni 6.2⁷. Acest moment stă, așa cum ne arată Apocalipsa 20.6⁸, în legătură cu revenirea Domnului.

7.2.2.3 Folosirea cuvântului profetic în timpul nostru

16. Pentru că v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos nu urmând basme iscusit alcătuite, ci fiind martori oculari ai măreției Sale. 17. Pentru că El a primit de la Dumnezeu Tatăl onoare și glorie, când un astfel de glas l-a fost adresat prin gloria minunată: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Eu Îmi găsesc plăcerea“; 18. și noi am auzit acest glas rostit din cer, fiind împreună cu El pe muntele cel sfânt. 19. Și noi avem mai tare cuvântul profetic, la care bine faceți că luați aminte (ca la o lumină strălucind într-un loc întunecos), până se va ivi ziua [textual: se luminează deodată de ziuă] și va răsări steaua de dimineată [textual: aducătorul de lumină⁹] în inimile voastre, 20. știind întâi aceasta, că nici o profeție a Scripturii nu se interpretează singură, 21. pentru că profeția n-a fost niciodată adusă prin voința omului; ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit sub puterea Duhului Sfânt. (2 Petru 1.16-21)

Cuvântul profetic, care vorbește despre gloria lui Hristos în Împărăția viitoare era bine cunoscut credinciosului iudeu. Spre aceasta au arătat toate profețiile Vechiului Testament. Aici este vorba de revelarea gloriei lui Dumnezeu în Hristos pe pământ.

Am văzut deja mai înainte că este planul lui Dumnezeu să Se glorifice în Hristos în două sfere: pe pământ și în cer. În acest loc din Biblie ni se amintește de glorificarea lui Hristos pe pământ. Unii ucenici, ca martori ai transfigurării Domnului Isus pe munte, au primit suplimentar cuvântului profetic o savurare anticipată reală a acestui timp. Prin aceasta a fost consolidat acest cuvânt profetic față de credincioșii iudei, cărora Petru le-a scris. După cât se pare, ei erau prea preocupați cu această Împărăție (despre care s-a vorbit în cuvântul profetic) ca speranță iudaică a lor. Acum ei trebuiau să învețe că în afară de cuvântul profetic exista și altă lumină pentru drumul lor. Și ucenicilor le-a venit greu să renunțe la gândul referitor la o

⁷ „Sau nu știți că sfinții vor judeca lumea?”

⁸ „... și vor împărăți cu El o mie de ani.”

⁹ Aici în limba greacă nu este același cuvânt ca cel din Apocalipsa 2 și 22, acolo este vorba de „steaua de dimineată”.

Împărăție pământească; ei au întrebat: „Doamne, în acest timp restabilești Împărăția pentru Israel?” (Faptele Apostolilor 1.6). Preocuparea cu Împărăția pământească împiedica evident pe destinatarii celei de-a doua scrisoare a lui Petru să înțeleagă corect lumina creștină. Speranța creștină nu așteaptă o Împărăție pământească, ci casa Tatălui și o Împărăție cerească. Apostolul nu spune: iubiți frați și iubite surori, este greșit că voi vă preocupați cu această profeție. – Aceasta ar fi fost în contradicție și cu Apocalipsa 1.3¹⁰. Dimpotrivă, el spune: bine faceți (versetul 19). Deci el le confirmă chiar, că preocuparea cu profeția este bună în sine.

Dar Petru adaugă ceva important: oricât de prețioasă este o lampă într-un loc întunecat, trist și murdar¹¹, lumina ei nu se poate compara cu lumina deodată a zilei. – În locul acesta Petru nu vrea să se refere la o anumită zi, cum ar fi „ziua lui Hristos”, când El va răsplăti pe ai Săi, sau la „ziua Domnului”, când El va judeca toată aroganța omului și o va nimici. Cuvântul „ziua” este folosit în locul acesta în limba greacă fără articolul hotărât și prin aceasta înseamnă ziua în contrast cu întunericul nopții.¹² Acest gând este accentuat mai mult prin cuvântul „a se lumina deodată”¹³, cu care stă în legătură.

Cuvântul în limba greacă „steaua de dimineață” (*phōsphoros*) nu corespunde aici cuvântului folosit în Apocalipsa (*astēr prōinos, astēr orthrinos*), ci prezintă steaua de dimineață sub un alt aspect. Textual cuvântul *phōsphoros* din a doua epistolă a lui Petru ar putea fi tradus cu „aducător de lumină”. Spre exemplificare un exemplu: cineva este în noapte în călătorie cu o lampă, care îi luminează puțin drumul. Dar când deodată se arată zorile dimineții, se crapă de ziuă și steaua de dimineață de asemenea „aduce lumină” („aducătorul de lumină”), importanța lămpii scade: lumina dimineții este mult mai strălucitoare și se extinde mult mai departe decât lumina lămpii; de aceea ea poate să lumineze mult mai bine drumul lui. Argumentarea lui Petru este deci așa: lumina lămpii este bună în noapte, dar lumina clară a zilei este mult mai luminoasă și aduce mult mai multă lumină decât lampa. Petru nu spune în locul acesta, *ce* este această lumină. El constată numai că ziua luminează și că este un aducător de lumină și acesta poate să răspândească lumina sa în inimile noastre. Ca să vedem ce este lumina zilei și ce înseamnă steaua de dimineață, trebuie să consultăm alte locuri din Scriptură. Cu toate că în Apocalipsa 22.16 în limba greacă se folosește un alt cuvânt pentru „steaua de dimineață” (*astēr orthrinos*), totuși acest loc din Scriptură ne arată că steaua de dimineață vorbește principial despre Hristos, așa cum El Însuși Se prezintă miresei ca Acela care tocmai i-a spus: „Eu vin curând” (versetul 12), și pe care ea acum Îl roagă iarăși: „Vino!” (versetul 17). Revenirea Sa ca steaua de dimineață pentru răpirea Bisericii Sale înainte de revenirea Sa ca „Soare al dreptății” (Maleahi 4.2) pentru Israel era o parte a tainei mari (vezi § 4.2.2.5).

¹⁰ „Ferice de cine citește și de cei care aud cuvintele profeției și păzesc cele scrise în ea, pentru că timpul este aproape.”

¹¹ Cuvântul în limba greacă pentru „întunecat”, care este folosit aici (*auchmeros*), include acest gând de „trist și murdar”.

¹² În locurile următoare din Biblie este folosit cuvântul „ziua” în limba greacă de asemenea fără articol hotărât: Luca 6.13; 22.66; Ioan 9.4; Faptele Apostolilor 27.33,39; Romani 13.13.

¹³ În cele mai multe traduceri ale Bibliei în limba germană cuvântul *diaugazō* din limba greacă este tradus prin „a începe să se ivească, a se crăpa (de ziuă)”.

Dacă privim un alt aspect al acestei taine (Efeseni 1.9-11,22,23), vedem cât de puternic *lumina adevărului creștin* luminează cuvântul profetic. Într-adevăr în Vechiul Testament era revelat că Hristos ca Fiul al Omului, care este Capul, va domni peste toate (compară cu Psalm 8), însă acolo nu citim că Hristos va fi Cap și peste toate câte sunt *în ceruri* și că El va face parte de gloria Sa și de această domnie peste cer și pământ și *Bisericii Sale* (vezi detaliat § 10). Deci profețiile Vechiului Testament sunt luminate prin ziua luminii, pe care noi o găsim în Noul Testament. Noi le putem înțelege în sensul lor cel mai profund numai prin lumina zilei. Cine s-ar fi gândit la citirea Vechiului Testament că Mesia Cel făgăduit va domni nu numai ca și Cap, ci și că El are un trup, Adunarea (Biserica), care va avea parte împreună cu El de această domnie? Chiar și la revelarea gloriei lui Hristos pe muntele transfigurării (vezi Matei 17.1 și versetele următoare), Petru, Iacov și Ioan nu au știut că Biserica va avea cândva parte împreună cu El de această glorie.

În citatul amintit mai înainte din a doua epistolă a lui Petru într-adevăr nu este vorba atât de mult de *aplicarea practică* la noi astăzi, ci mai degrabă de importanța și împlinirea scrierilor profetice. Cu toate acestea noi avem voie să *aplicăm* scrierile profetice la noi astăzi. Despre această formă de *folosire* a scrierilor profetice învățăm unele lucruri de exemplu din 1 Tesaloniceni 5; apostolul Pavel aplică acolo „ziua Domnului” viitoare la noi ca creștini.

Chiar dacă noi avem voie să studiem profeția în lumina Noului Testament, prin „lumina zilei”, totuși aceasta nu înseamnă că noi astăzi nu mai avem nevoie de cuvântul profetic. Speranța pământească a așteptării Împărăției nu este falsă, însă ea este lărgită în inimile noastre prin lumina adevărului creștin și a speranței cerești, că Domnul Isus ne va lua la Sine înainte de instaurarea Împărăției – și de asemenea și înainte de judecăți. În privința aceasta nu este vorba de răpire *ca eveniment în sine*, de aceea nici nu se spune: „... până va răsări steaua de dimineată.” Mai degrabă este vorba de speranța din inimile noastre de a-fi-răpiti-la-Domnul, căci se spune: „... până va răsări steaua de dimineată în inimile voastre” (versetul 19). Această speranță trebuie să joace un rol așa de mare în sentimentele inimii noastre, că Dumnezeu încheie Cuvântul Său cu acest gând (vezi Apocalipsa 22.20).

Vedem cât de mult se deosebește lumina zilei în revărsatul zorilor și a stelei de dimineată de lumina unei lămpi. Prin aceasta lampa profeției nu devine nici o lumină rătăcitoare și nici o lumină de prisos, ci profeția devine minunat luminată prin lumina zilei a adevărului creștin și lumina stelei de dimineată a speranței creștine. Deci când noi ne preocupăm cu profeția Vechiului Testament și vrem să tragem foloase din ea, este deosebit de important ca ea să fie luminată prin lumina zilei și steaua de dimineată răsărită în inimile noastre.

În afară de aceasta Petru atenționează cu privire la studierea izolată a profețiilor. Nici un loc din Scriptură nu trebuie privit izolat, ci trebuie văzut ca parte componentă a „modelului de cuvinte sănătoase” (2 Timotei 1.13): trebuie ținut seama de întregul context. Ceea ce unește toate acestea le găsim în versetele 16-18: glorificarea lui Dumnezeu în sfera pământească în Hristos.¹⁴

¹⁴ Un exemplu: nu poporul asirienilor în sine este deosebit de important pentru Dumnezeu, ci poporul Său Israel; de aceea Dumnezeu folosește într-o oarecare măsură pe asirieni ca „nuia de disciplinare” (și o va mai folosi), ca

Dacă rezumăm afirmațiile lui Petru, constatăm că apostolul voia să clarifice creștinilor iudei următoarele realități:

- Profețiile referitoare la venirea Domnului, așa cum le-au vestit profeții Vechiului Testament, nu și-au pierdut valabilitatea prin înălțarea la cer a Domnului.
- Transfigurarea pe munte era deja o „savurare anticipată” a Împărăției așteptate să vină și este o garanție pentru împlinirea desăvârșită a făgăduinței că Împărăția va fi instaurată pe pământ.
- Profețiile luminează drumul credincioșilor pe pământ.
- Profețiile trebuie văzute în lumina adevărului creștin și cu speranța creștină în inimă.
- Profețiile au *un* țel: Împărăția lui Dumnezeu.
- Toate profețiile au origine divină.

7.3 Motivul pentru profeție

Motivul sau, altfel exprimat, baza morală pentru profeție este infidelitatea omului, încăpățânarea lui, abaterea lui de la gândurile lui Dumnezeu. Drept urmare Dumnezeu a trimis Cuvântul Său prin profeți, care pe de o parte voia să convingă de păcat și pe de altă parte să prezinte intervenția plină de putere a lui Dumnezeu. Această intervenție are loc în două privințe: pe de o parte în judecată asupra păcatului și pe de altă parte pentru eliberare și salvare a acelor care se pocăiesc și cred. Dacă cercetăm Scriptura, vom constata că nici starea de inocență și nici mai târziu starea de credincioșie nu au dat naștere vreodată la profeție. Aici câteva exemple:

- Înainte de căderea în păcat în grădina Eden nu a fost nici o profeție. După căderea în păcat Dumnezeu apare imediat pe scenă și îndreaptă atenția conștiinței spre păcat. El aduce judecata și în același timp vestește salvarea prin triumful pe care îl va avea odată Sămânța femeii asupra șarpelui (Geneza 3.14-19).
- Următoarea profeție este rostită de Enoh. Motivul ei este stricăciunea îngrozitoare a omului înainte de potop (Iuda 14.15).
- Purtarea rea a unuia din fiii lui Noe este motivul pentru blestemul asupra lui Canaan și binecuvântarea asupra lui Sem și Iafet (Geneza 9.25-27).
- Nedreptatea amoriților și apăsarea prin egipteni constituie planul secund pentru profeția despre dăruirea urmașilor lui Avraam a țării făgăduite (Geneza 15.13-21).
- Eșecul fiilor lui îl determină pe Iacov pe patul de moarte să le profețească despre ce vor avea parte în viitor (Geneza 49). Și aici este nu numai judecată ci și făgăduirea Celui care va face pace, de care vor asculta popoarele.

să pedepsească pe Israel pentru idolatria lui (compară cu Proverbe 3.12). Prin această pedepsire Dumnezeu dorește să aducă pe poporul Său înapoi la El, pentru ca El să poată instaura Împărăția Sa în Israel.

- După ce izraeliții în pustie au atins punctul lor moral cel mai de jos și au disprețuit mana (Numeri 21), a sosit momentul ca Dumnezeu să-l determine pe Balaam să rostească profețiile referitoare la viitorul minunat al lui Israel (Numeri 22-24). Acest viitor nu va depinde de păcatul lui Israel, ci de Steaua care va ieși din Iacov (Numeri 24.17).
- Când preoții au eșuat (1 Samuel 1-3), Dumnezeu trezește pe prorocul Samuel (compară cu Faptele Apostolilor 3.24). Un alt profet vine la Eli și îi vestește atât judecata cât și venirea Unsului lui Dumnezeu (1 Samuel 2.35).
- În timpul domniei lui Solomon nu este nici un profet, până în momentul când Solomon își întoarce inima de la Dumnezeu și drept urmare Dumnezeu trimite un profet (1 Împărați 11.9,29).
- Când în cele din urmă împărații de pe linia lui David au eșuat tot mai mult, apar profeții ale căror cărți le avem în Biblie. Și aici, ca întotdeauna, stricăciunea poporului este prilej ca judecata să fie vestită. În același timp se rostesc profeții minunate despre domnia binecuvântată a lui Mesia pe pământ.
- După ce stricăciunea cea mai îngrozitoare a conducătorilor religioși ai poporului s-a arătat în modul cel mai evident (Matei 23), găsim în capitolul următor cunoscuta relatare despre timpul din urmă.

7.4 Tema profeției

Cu toate că temele profeției se extind peste un spectru larg, ele au totuși ceva comun: toate se referă la pământ. Motivul: profeția este totdeauna cauzată de eșecul omului aici pe pământ; pe de altă parte Dumnezeu dorește să Se glorifice în Hristos aici pe pământ și pentru aceasta a ales poporul Său Israel ca punct central. Deci în cele din urmă toate profețiile au în vedere glorificarea lui Hristos pe pământ. Locul unde Dumnezeu desfășoară public toată puterea Sa și binecuvântează poporul Său pe pământ este Israel. Din scrierile profetice învățăm că judecățile lui Dumnezeu sunt puse în mâinile Fiului Său și că realizarea Țelurilor Sale, de a înălța pe Fiul Său și de a binecuvânta pe poporul Său, cu tot eșecul omului, sunt asigurate, da, chiar prin aceasta. Prin urmare în mod deosebit profețiile Vechiului Testament vorbesc despre gloria lui Hristos în legătură cu iudeii și cu păgânii. Ele revelează în privința aceasta căile de guvernare ale lui Dumnezeu în judecata asupra națiunilor și în domnia poporului Său Israel. Societatea cerească devine numai atunci indirect subiect al revelației profetice în măsura în care ea este legată cu domnia pe pământ (de exemplu Apocalipsa 21.9 și versetele următoare). Când sunt descrise relațiile din cer, în mod deosebit trebuie arătat cum este legat cerul sau locuitorii lui cu domnia asupra pământului. Exemple deosebit de remarcabile în această privință din cartea Apocalipsa sunt capitolele 4, 5 și 21.

7.5 Relația profeției cu alte părți ale adevărului

În cele din urmă vrem să ținem seama că Scriptura nu constă numai din profeții, ci ea este strâns întrețesută cu celelalte părți ale adevărului. De aceea pentru înțelegerea corectă a profeției trebuie să înțelegem și celelalte părți ale adevărului. Reciproc, înțelegerea profeției ne ajută să înțelegem mai bine aceste celelalte părți. În această carte prezentăm în mod deosebit adevărul despre Adunare (Biserică), deoarece tocmai înțelegerea corectă a ființei Bisericii este premisa indispensabilă pentru înțelegerea corectă a afirmațiilor profetice. Reciproc, la rândul lor afirmațiile profetice referitoare la viitorul lui Israel spre deosebire de viitorul Bisericii ajută să se înțeleagă poziția deosebită a Bisericii.

7.6 Premise pentru înțelegerea profeției

7.6.1 Să dai loc Duhului

Cel mai important la studiul profeției nu este aptitudinea de a interpreta texte, așa cum se face în clasele superioare la gimnaziu în orele de literatură. Această rătăcire se poate des întâlni în teologie. Într-adevăr scrierile profetice ca parte a Cuvântului lui Dumnezeu sunt inspirate prin Dumnezeu și folositoare pentru oricine le citește, însă folosul deplin îl are numai acela care aduce cu sine și premisa morală, pe care o cere Cuvântul lui Dumnezeu. Aceia care cred în Domnul Isus Hristos și în lucrarea Sa și cunosc iertarea păcatelor lor, au pe Duhul Sfânt locuind în ei. El este Acela care ne arată pe „Cel care va veni” și cercetează „adâncimile lui Dumnezeu” (Ioan 16.13; 1 Corinteni 2.10), pe care omul natural nu le poate înțelege (1 Corinteni 2.14). Ceea ce Duhul știe, poate numai El singur să învețe pe alții. De aceea noi trebuie să dăm loc Duhului Sfânt în viața noastră. Pentru aceasta rugăciunea și dependența de Dumnezeu precum și judecarea de sine sunt premise esențiale (vezi Daniel 9.3,5), și la studiul profeției (Daniel 9.2; vezi și expunerea în § 22.28).

7.6.2 A fi ascultător

O altă premisă importantă pentru a înțelege corect profeția este: Dumnezeu privește în inimile noastre și știe dacă există starea de pregătire reală pentru a vrea să duci o viață sfântă. Un efect al tuturor Scripturilor și prin aceasta și al profeției trebuie să fie sfințirea noastră (2 Timotei 3.16,17). Numai în măsura în care noi suntem dispuși să schimbăm felul nostru de gândire, gândurile noastre, obiceiurile noastre, convingerile noastre, căile noastre, înfățișarea noastră la exterior, locurile unde mergem și așa mai departe, și să le orientăm spre ceea ce ne arată Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu ne va revela gândurile Sale.

Principial Cuvântul lui Dumnezeu nu vrea numai să ne lărgească cunoașterea ci și să înviioreze sentimentele noastre față de Domnul și Salvatorul nostru și să schimbe comportarea noastră. Vrem noi cu adevărat să avem lumină pentru drumul nostru, ca să producă o schimbare a felului nostru de a gândi și, deseori strâns legat de aceasta, a umblării noastre? Vrem noi să ascultăm cu adevărat? Sau vrem să alegem noi înșine ce vrem să primim din Cuvântul lui Dumnezeu și să transpunem în fapte? Atunci vom primi cunoștință eventual despre anumite fapte profetice, dar nu vom învăța să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu.

Drept urmare nu se va realiza ceea ce Dumnezeu intenționează să facă printre altele prin profeție: sfințirea noastră.

Cartea Apocalipsa ca și carte aproape în întregime profetică nu întâmplător începe cu cuvintele: „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să le arate *robilor Săi* ce trebuie să aibă loc în curând” (Apocalipsa 1.1). Aici nu se adresează simplu creștinilor, ci acelor care se supun Domnului ca robi și doresc să fie ascultători. „Fericiți” sunt numiți în versetul 3 aceia, care nu numai citesc și aud, ci și vor să păzească ceea ce ei citesc și aud; aceia care cunosc voia lui Dumnezeu și vor s-o facă, oricât de slab împlinită ar putea ea să fie uneori în practică (vezi pe Avraam în capitolul următor).

7.6.3 Să fim conștienți de marea onoare a prieteniei

Dacă Dumnezeu ne face cunoscut afirmații profetice, aceasta înseamnă că El ne consideră ca prieteni ai Lui, căci El ne încredințează planurile și intențiile Lui tainice. În Geneza 18.17 Dumnezeu spune: „Să ascund Eu de Avraam ce vreau fac?” De ce „de Avraam”? Avraam era prieten al lui Dumnezeu (Iacov 2.23). Era o prietenie care stătea în legătură cu fapte ale dreptății (Iacov 2.20-22) și cu o luare aminte ca în casa lui să fie ținută calea Domnului (Geneza 18.19). Dumnezeu dorește să vorbească cu noi în felul în care vorbește un om cu prietenul său. Un prieten adevărat are interese reale față de ce spune celălalt, chiar dacă nu se referă la el însuși. Fie că este vorba de afirmații profetice ale Vechiului Testament sau ale Noului Testament (de exemplu în evanghelia după Matei 24 sau în cartea Apocalipsa): profeția în general rareori se referă la noi ca creștini. Și cu toate acestea ea este de mare interes pentru noi creștinii, deoarece ea se referă la gloria lui Hristos și a altor grupe de sfinți, pe care El îi iubește, și deoarece Hristos nu ne tratează ca robi, care nu știu ce face stăpânul lor, ci ne numește prietenii Săi, căci El ne face cunoscut tot ce El a auzit de la Tatăl (Ioan 15.15).

Avraam știa mult mai mult decât Lot despre profeția referitoare la Sodoma și Gomora, cu toate că nu Avraam ci Lot ca locuitor al Sodomei era direct atins. Atunci când noi după răpirea noastră vom privi din cer cum se împlinește pe pământ „programul” profetic, vom fi în poziția lui Avraam, care vorbea cu Dumnezeu (Geneza 18.22,23; compară și cu Geneza 19.29), mijloca¹⁵ pentru Lot și privea din depărtare împlinirea prorociei (Geneza 19.27,28). Este un privilegiu mult mai mare, ca în părtășie cu Domnul să cunoști gândurile Sale referitoare la evoluțiile din viitor – chiar dacă nu noi, ci alții sunt afectați de ele -, decât să scoți mângâiere și ajutor din evenimentele profețite, ceea ce cu siguranță credincioșii aflați în necaz vor face.

7.7 Felul de a proceda la preocuparea cu Scriptura

Dacă studiem felul cum scriitorii Noului Testament au înțeles cuvântul Vechiului Testament, din Scriptură se pot deduce principial trei feluri diferite de procedare:

¹⁵ Compară cu Apocalipsa 5.8 unde bătrânii mijlocesc pentru sfinții aflați în necaz („... potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților”).

7.7.1 Metoda literar-istorică de interpretare

Deosebit de frecvent găsim în Scriptură așa-zisa metodă literar-istorică. Domnul Isus vorbește despre Vechiul Testament de cele mai multe ori în această formă. Și Ștefan folosește în vorbirea lui lungă în principal această metodă (Faptele Apostolilor 7). În acest caz afirmațiile sunt privite ca evenimente istorice și sunt luate „textual” (cu excepția prezentării imaginilor și folosirea simbolurilor). Cei mai mulți creștini sunt de acord că, cărțile istorice și poetice (de la Geneza și până la Cântarea Cântărilor inclusiv) pot fi interpretate literar-istoric. Această părere are o importanță mare în timpul actual, căci ea determină dacă poziția și misiunea Bisericii este descrisă (și poate fi descrisă) cu afirmațiile Vechiului Testament. Și ea este importantă cu privire la viitor, deoarece ea determină dacă pentru Israelul ca națiune există sau nu un viitor.¹⁶

7.7.2 Interpretarea tipologică

În cadrul interpretării tipologice persoanele și evenimentele sunt privite alături de înțelesul lor literar-istoric și ca model sau imagine despre ceva care se reflectă pe un alt nivel. Un exemplu cunoscut în acest sens găsim în epistola către Galateni 4.21-26: „Spuneți-mi, voi, care doriți să fiți sub Lege, nu ascultați de Lege? Pentru că este scris că Avraam a avut doi fii: unul din cea roabă și unul din cea liberă. Dar cel din femeia roabă a fost născut după carne, iar cel din femeia liberă, prin promisiune; *lucrurile acestea sunt spuse în pilde*, pentru că acestea sunt două legăminte: unul de la Muntele Sinai, născând pentru robie, care este Agar. Pentru că Agar este Muntele Sinai, în Arabia, și corespunde Ierusalimului de acum, și ea este în robie cu copiii ei; dar Ierusalimul de sus este cea liberă, care este mama noastră.” Galatenii au fost aici mai mult sau mai puțin muștrați de apostolul Pavel, deoarece ei nu au înțeles să interpreteze corect imaginile din Vechiul Testament. Pavel a considerat în privința galatenilor că ei aveau pricepere în vorbirea simbolică (tipologie) a Vechiului Testament.

Interpretarea tipologică este posibilă și pentru multe alte capitole ale Vechiului Testament și este sprijinită și prin alte locuri biblice (vezi în privința aceasta în mod deosebit epistola către Evrei¹⁷). Chiar dacă această metodă în primul rând se aplică la cărțile istorice, noi nu vrem s-o excludem pentru cărțile profetice. În cadrul acestei metode de interpretare este însă important ca persoanele să fie privite ca persoane reale și existența lor istorică să nu fie pusă la îndoială.

Noi dorim să încurajăm în sensul din Galateni 4.21 și versetele următoare, să se cerceteze înțelesul tipologic al persoanelor, evenimentelor, prescrierilor și profețiilor Vechiului Testament. Mulți s-au referit la pericolele la care a dat naștere în trecut o interpretare falsă a tipologiei. Însă aceasta nu este din cauza interpretării tipologice în sine însăși, ci că nu s-a ținut seama de principii importante: în primul rând o învățătură creștină nu trebuie construită pe baza propriei înțelegeri a unui tip din Vechiul Testament, și în al doilea rând în interpretare nu este voie să se meargă atât de departe, să se „introducă” afirmații în text – deoarece ele

¹⁶ Floyd Hamilton, un amilenist, recunoaște: „O interpretare textuală a făgăduințelor Vechiului Testament redă exact același tablou al domniei pământești a lui Mesia, așa cum și-o imaginează premilenianiști” (în *The Basis of Millennial Faith*, Grand Rapids [Eerdmans 1942], p. 38 citat în C. C. Ryrie, *Die Bibel verstehen*, Dillenburg [Christliche Verlagsgesellschaft] 1999, pag. 496).

¹⁷ Exemple sunt epistola către Evrei 7.1-10 și 9.1-15.

susțin construcția proprie de idei -, care nu sunt cuprinse acolo. În afară de aceasta la aplicarea la noi nu trebuie să se piardă din vedere învățăturile suplimentare ale Noului Testament.¹⁸ În Sfânta Scriptură nu există nimic care nu ar avea să ne spună ceva, chiar dacă noi nu înțelegem tot ce vrea Dumnezeu să ne spună prin aceasta. Nu degeaba se spune: „*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare*” (2 Timotei 3.16).

R. Senk caracterizează aplicarea tipologică la noi creștinii, contrar celor ce noi învățăm din Galateni 4.21 și versetele următoare, ca un „afront” împotriva lui 1 Corinteni 4.6 („... ca să învățați în noi să nu treceți peste ceea ce este scris”)¹⁹. Aceia, care folosesc acest loc din Biblie, ca prin aceasta să respingă interpretarea tipologică, nu țin seama de întreg contextul: „Iar aceasta, fraților, le-am spus despre mine și Apolo, pentru voi, ca să învățați în noi să nu treceți peste ceea ce este scris, ca să nu vă lăudați unul cu altul împotriva celuilalt.”

Dacă vom lua bine seama la acest context, vom constata că acest verset în nici un caz nu poate fi aplicat la tipologia Sfintei Scripturi. Pavel a vorbit până acum aproape exclusiv despre Apolo și despre sine însuși. Ei înșiși se vedeau ca slujitori robi smeriți sau administratori ai lui Dumnezeu, care în smerenie voiau să ocupe locul lor față de acțiunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 4.1-5). Dar nu avea aceasta nimic de spus corintenilor? Ba da, de aceea Pavel se adresează acum și le spune, ca să zicem așa: fraților, aceasta este valabil nu numai pentru mine și Apolo! Am spus aceasta ca exemplu pentru voi, pentru ca voi să puteți învăța de la noi ce atitudine ar trebui să aveți voi înșivă. Această atitudine smerită, umilă, nu se potrivește numai pentru noi, ci și pentru voi. Scriptura face clar ce loc se cuvine nu numai pentru noi, ci și pentru voi. Pentru aceasta am citat patru locuri din Scriptură (1 Corinteni 1.19,31; 3.19,20), pe care voi cu siguranță le cunoașteți din Vechiul Testament. Acum voi trebuie să transpuneți în faptă în comportarea voastră această regulă generală: *voi nu trebuie să ocupați un loc mai înalt decât vi-l arată Scriptura*.

Acest verset înseamnă deci cu totul altceva decât el este smuls din context și abuzat de el, pentru a pune la îndoială o anumită interpretare sau mod de interpretare. În afară de aceasta aplicarea acestui loc la tipologie ar sta într-un contrast grosolan față de Galateni 4.21 și versetele următoare și față de epistola către Evrei.

Cu toate că noi înșine recomandăm interpretarea tipologică a Sfintei Scripturi, recunoaștem că la un astfel mod de interpretare se poate merge prea departe. Ca și multe altele, ea poate fi folosită spre binecuvântare precum și spre paguba cititorului și ascultătorului. În orice caz trebuie cercetat conștiincios la ce exact anume se referă un tip și trebuie căutat în Scriptură după paralele univoce. Dintr-o singură imagine vechi-testamentală nu trebuie să se clădească nici o învățătură nou-testamentală, ci o învățătură nou-testamentală poate fi cel mult confirmată printr-un model din Vechiul Testament.

7.7.3 Aplicarea practică

Dumnezeu Însuși este neschimbător și prin aceasta și Ființa lui Dumnezeu, care determină acțiunea Sa cu oamenii, este neschimbătoare. De aceea multe principii biblice, care devin

¹⁸ Un exemplu de interpretare tipologică vrem să-l amintim în mod deosebit – chiar dacă nu are a face așa de mult cu tema noastră -, deoarece el este citat de unii ca argument pentru respingerea interpretării tipologice. Este vorba de necurăția cultică în Vechiul Testament, deci de întinarea de exemplu prin atingerea unui bolnav sau a unui mort. Și noi ca și creștini ne putem întina prin relațiile cu răul; desigur Noul Testament ne arată că întinarea nu se „transmite” în mod misterios, respectiv ia naștere prin contact exterior ca în Vechiul Testament. Mai degrabă această întinare ia naștere de exemplu prin *indiferența* în propria inimă față de răul existent la alții.

¹⁹ R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 92.

clare în diferite întâmplări istorice sau se găsesc în scrierile profetice sau poetice, au și pentru noi valabilitate morală. În 1 Corinteni 10.6-11 găsim un potrivit pasaj pentru argumentare:

6 Și aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple pentru noi, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit și aceia. **7** Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul s-a așezat să mănânce și să bea; și s-a sculat să joace“. **8** Să nu curvim, cum au curvit unii dintre ei și, într-o singură zi, au căzut douăzeci și trei de mii. **9** Să nu ispitim pe Hristos, cum L-au ispitit unii dintre ei și au pierit prin șerpi. **10** Să nu murmurăți, cum au murmurat unii dintre ei și au fost nimiciți de Nimicitorul. **11** **Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.** (1 Corinteni 10.6-11).

Murmuratul de exemplu – aceasta înseamnă să critici providența sau rânduiala lui Dumnezeu – este astăzi la fel de condamnat ca și la poporul Israel (vezi Numeri 16). Această aplicare practică este la fel ca la multe alte locuri, chiar și la locurile profetice, nu numai posibilă, ci chiar importantă: Pavel scrie că aceste lucruri „s-au întâmplat ca exemple pentru noi” (versetul 6). Dar și aici este important să se constate că această aplicare la noi nicidecum nu anulează istoricitatea persoanelor implicate sau a evenimentelor, și ea nu vorbește împotriva vreunui alt înțeles tipologic.

În mod deosebit în comunitățile marcate reformatoric predomină gândul că profețiile Vechiului Testament nu s-ar împlini literalmente, ci că ele s-au împlinit deja în Biserică. Aceasta este dedus din faptul că apostolii citează deseori din Vechiul Testament și aplică aceste citate la Biserică. În cercurile evanghelice se crede mai degrabă într-o literalmente împlinire a profețiilor Vechiului Testament, dar deseori se cade în extrema cealaltă, prin aceea că se neglijează profețiile și se crede că ele ar fi fost scrise numai pentru Israel și pentru noi nu ar avea nici o importanță. După părerea noastră ambele interpretări sunt false.

Dar din ce motiv studiul profeției ar trebui să fie prețios și pentru noi creștinii, dacă profețiile nicidecum nu se împlinesc cu noi? De ce apostolii au susținut mesajele lor foarte des cu citate din Vechiul Testament? Motivul constă nu numai în aceea că mulți credincioși la începutul creștinismului erau dintre iudei și de aceea cunoșteau Vechiul Testament. Și noi suferim o pierdere mare dacă neglijăm profețiile din Vechiul Testament – chiar dacă ele se referă nemijlocit numai la Israel și se vor împlini literalmente numai în Israel, așa cum nenumărate făgăduințe s-au împlinit deja literalmente.

Afară de aceasta „aceste lucruri s-au întâmplat ca exemple pentru noi” (versetul 6), și „toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin încurajarea Scripturilor, să avem speranță” (Romani 15.4). În afară de aceasta „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru convingere, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate” (2 Timotei 3.16). Deci Vechiul Testament ne face cunoscut lucruri, care în special pentru noi au trebuit să aibă loc (versetul 6).

Însă în locul acesta nu citim că acele profeții se vor împlini în Adunare (Biserică). Ele sunt un „model” pentru noi și „folositoare”; este vorba de încurajare și învățatură pentru noi, dar

niciodată de *împlinire în noi*. Dacă vrem să alegem expresiile biblice, atunci vorbim despre învățături, instruiri, modele, încurajări, sau alegem noțiunea colectivă aplicații. Apostolii aplică scrierile Vechiului Testament la noi și vorbesc desigur despre *aplicații* ale făgăduințelor Vechiului Testament, cu toate că unii comentatori pun aceasta la îndoială. Totodată ei afirmă deplin convinși, că este „desigur” vorba de *împlinirea* profețiilor, atunci când apostolii citează din Vechiul Testament.²⁰ Însă apostolii nicidecum nu vorbesc despre împlinire. Să aplici profețiile la Adunare (Biserică) sau la situația actuală este altceva decât să vezi împlinirea lor în ele.

Pentru o mai bună înțelegere să privim două exemple, mai întâi 1 Tesaloniceni 5.4,5: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua să vă surprindă ca un hoț. Pentru că voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei; noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.” Apostolul se referă aici la mult citata „ziua Domnului” în Vechiul Testament și spune creștinilor din Tesalonic, că ei ar trebui să trăiască în mod corespunzător ca „fii ai luminii și fii ai zilei” și nu ca fii ai întunericului și fii ai nopții. Cuvântul „fii” desemnează aici pe aceia care poartă caracterul aceluia cărora ei sunt fii. Deci tesalonicenii ar trebui să fie marcați de aceleași principii care sunt valabile pentru „ziua Domnului”, deoarece ei erau fii ai zilei. Aceasta înseamnă de exemplu: să recunoască că Domnul domnește și nici un rău nu poate fi tolerat (toate atenționările din 1 Tesaloniceni 5 se bazează pe aceasta). Pavel ne atenționează, ca să zicem așa, ca noi să trăim deja astăzi așa cum va trăi Israel în „ziua Domnului” care va veni.

Deoarece anumite principii ale lui Dumnezeu au valabilitate atât pentru poporul Israel cât și pentru Biserică, apostolul se referă în mod justificat la această legătură. Deoarece D. M. Lloyd-Jones nu vede aceasta, el scrie (atunci când el critică punctul de vedere dispensațional): „Credincioșii trebuie să fie pregătiți pentru această zi (capitolul 5.4), dar cum ar putea ei să fie pregătiți, dacă ei au fost răpiți deja cu șapte ani mai înainte?”²¹ Însă Pavel spune categoric că „ziua Domnului” vine ca un hoț pentru *cei* care sunt în întuneric (versetul 4), aceasta înseamnă pentru necredincioși, care după răpirea Bisericii se vor afla încă pe pământ. Tesalonicenii dimpotrivă sunt „fii ai luminii și fii ai zilei” și nu ai întunericului; de aceea ei nu ar avea nimic a face cu judecata din ziua Domnului în sensul strict al cuvântului. Tocmai pentru faptul că ei sunt „fii ai zilei”, el le cere ca ei să trăiască deja acum cum se cuvine acestei zile, pentru ca ei să fie pregătiți pentru această zi.

Al doilea exemplu îl găsim în 2 Corinteni 6.16: „Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: ‚Voi locui și voi umbla între ei și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.’” Acest citat din Ezechiel 37.28 nu este nicidecum, așa cum gândește R. Hardmeier, „împlinirea acestui cuvânt în Biserică”²². El este nu numai un citat din Ezechiel 37.27, ci și, ceea ce Hardmeier trece cu vederea, din Levitic 26.11,12. Acest loc se referă la locuința lui Dumnezeu, la Templu, când Israel după călătoria prin pustie ajunge în țara Canaan. Locuința din Ezechiel 37 se referă

²⁰ Vezi de exemplu R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 343.

²¹ D. M. Lloyd-Jones, *Gott und Seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 177.

²² R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 90.

dimpotrivă la timpul care încă nu a venit până astăzi: când cele douăsprezece seminții vor fi iarăși reunite sub un Împărat și nu vor mai fi alungate din această țară. Fie că este vorba de timpul primului templu, fie că este vorba de viitor sau astăzi în Biserică: Dumnezeu dorește să locuiască permanent în mijlocul poporului Său, ceea ce Pavel dovedește cu acest citat. În locul acesta nu este vorba de o împlinire, căci profeția din Levitic 26.11,12 a fost împlinită deja în timpul lui Solomon.

De altfel în cele din urmă aceste *aplicații* stau în contradicție mare și cu citatele din evanghelii, unde deseori se spune că o Scriptură s-a *împlinit textual*. Să fi fost oare cu adevărat întâmplare, că apostolii, în ceea ce privește aceste multe citate, niciodată nu au vorbit despre o împlinire *textuală* a lor? Tocmai pentru iudeii veniți la credință ar fi fost absolut necesar un indiciu clar cu privire la o împlinire. Însă apostolii nu au vrut nicidecum să ofere acest gând al împlinirii cuvânt cu cuvânt, și de aceea ei niciodată nu vorbesc despre o împlinire (cu excepția cazului când o profeție s-a împlinit efectiv, de exemplu Faptele Apostolilor 13.32 și versetele următoare).

7.8 Consistență în interpretarea Cuvântului lui Dumnezeu

În acest capitol dorim să justificăm pentru ce după părerea noastră Cuvântul lui Dumnezeu trebuie mai întâi interpretat permanent literar-istoric.

7.8.1 Sensul vorbirii

În viața normală este de la sine înțeles că ceea ce ne spune cineva îl primim „literalmente” sau textual, cu excepția cazului când celălalt arată clar că nu este de dorit o astfel de primire. Deci când Dumnezeu face cunoscut oamenilor și în mod deosebit tuturor celor care Îi aparțin, gândurile Sale în Sfânta Scriptură, noi ar trebui să considerăm că El dorește să fie corect înțeles. Dacă cititorul primește în felul acesta mesajul Sfintei Scripturi, așa cum în mod normal el înțelege vorbirea, atunci el va înțelege clar afirmațiile concrete, așa cum îi sunt date, cu excepție când Dumnezeu îi spune categoric că El vrea altceva să spună. Astfel un iudeu are o așteptare foarte concretă pentru domeniul geografic în care trăiește, atunci când este vorba de făgăduința unui Templu în Ierusalim. Ce ar gândi el, dacă ar trebui să audă, că această făgăduință a fost făcută cu un cu totul alt înțeles decât el ar trebui s-o aștepte? Poporul Israel are o justificată atitudine de așteptare din partea lui Dumnezeu, și noi ca creștini nu avem voie să „dăm la o parte” făgăduințele poporului Israel. Unii creștini gândesc că ar găsi în scrierile Noului Testament permisiunea și solicitarea pentru a aplica profețiile la creștini. În § 7.10, § 7.11 și § 22.15 justificăm că nu poate fi vorba despre o astfel de permisiune, respectiv solicitare.

Nici argumentul unei revelații progresive a lui Dumnezeu nu trebuie folosit abuziv pentru presupuneri, revelarea progresivă poate fi o revelație care se contrazice. Uneori se afirmă că cuvintele sau noțiunile ar primi un cu totul alt înțeles, probabil chiar unul contrar decât acela care l-au avut înainte. Cum se vrea să se explice logic că Iuda, Efraim, Sion și Ierusalim în cărțile istorice sunt seminții și localități din Palestina, însă în cărțile profetice înseamnă Biserică?

7.8.2 Eliminarea diferențelor de interpretare

Aici ajungem la un argument logic: dacă numai sensul figurat, tipologic al unui loc din biblie sau al unei făgăduințe ar trebui să aibă valabilitate, atunci depinde dacă tălmăcirea este *corectă*. Pentru aceasta ar fi desigur o anumită libertate de interpretare, dar nu ar fi o posibilitate obiectivă pentru determinarea corectitudinii interpretării.

7.8.3 Consistență în împlinirea făgăduințelor

Întrebarea referitoare la metoda corectă pentru interpretarea profeției primește răspunsul în cele din urmă prin locurile din Scriptură care descriu cum s-au împlinit profețiile din trecut. Astfel de locuri din Scriptură ne arată un fel invariabil cum s-au împlinit până acum profețiile din trecut, și prin aceasta ne învață cum se vor împlini ele în viitor. Multe făgăduințe din Vechiul Testament s-au împlinit deja realmente, și anume totdeauna *literalmente*. Să luăm numai profețiile care se referă la Domnul Isus Însuși, ele s-au împlinit cuvânt cu cuvânt și literalmente în istorie într-un mod variat și minunat:

- Sămânța femeii: „Și vrăjmășie voi pune între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; ea îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3.15; compară cu Evrei 2.14).
- Urmașul lui Avraam: „Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului” (Geneza 22.18; compară cu Galateni 3.16).
- Din familia lui David: „El va zidi o casă Numelui Meu și Eu voi întări tronul împărăției Lui pentru totdeauna. Vreau să-I fiu Tată și El Îmi va fi Fiu ... Și casa ta și împărăția ta vor fi întărite pentru totdeauna înaintea ta; tronul tău va fi neclintit pentru totdeauna” (2 Samuel 7.13-16); compară cu Evrei 1.5).
- Născut dintr-o fecioară: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată și va naște un Fiu și-I va pune Numele Emanuel” (Isaia 7.14; compară cu Matei 1.22,23).
- Născut în Betleem: „Și tu, Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieși cel care va fi Stăpânitor în Israel, ale cărui origini sunt din vechime, din zilele eternității” (Mica 5.2; compară cu Matei 2.6).
- Fuga în Egipt: „... am chemat pe Fiul Meu din Egipt” (Osea 11.1; compară cu Matei 2.15).
- Smerit, sărac și în înfățișarea Lui nimic de dorit: „El a crescut înaintea Lui ca o odraslă fragedă și ca o rădăcină dintr-un pământ uscat. Nu avea nici frumusețe, nici strălucire, ca să ne atragă privirile, nici o înfățișare ca să-L dorim” (Isaia 53.2; compară cu Marcu 6.3,4).

- Un cerc de acțiune foarte precis al slujbei Sale: „Totuși nu va fi întuneric pentru țara în care era neliniște. După cum în timpurile de altădată El a adus dispreț peste țara lui Zabulon și țara lui Neftali, tot așa în viitor va face glorioasă calea mării de dincolo de Iordan, Galileea națiunilor. Poporul care umbla în întuneric a văzut o lumină mare; cei care ședea în țara umbrei morții... lumina a strălucit peste ei.” (Isaia 9.1,2; compară cu Matei 4.13-16).
- Vindecări: „Desigur, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui” (Isaia 53.4; compară cu Matei 8.17).
- Nebătător la ochi în comportarea Lui: „Nu va striga, nici nu-și va ridica glasul, nici nu-l va face să se audă pe stradă” (Isaia 42.2; compară cu Matei 12.17-19).
- Intrarea în Ierusalim pe mânzul unei măgărițe: „Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului! Strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aduce mântuire, este smerit și călare pe un măgar, chiar pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe” (Zaharia 9.9; compară cu Matei 21.4,5).
- Prețuit puțin: „Aruncă-l olarului: un preț frumos cu care am fost prețuit de ei! Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat olarului, în casa Domnului” (Zaharia 11.13; compară cu Matei 27.7-10).

Toate aceste profeții s-au împlinit *textual*. S-ar mai putea adăuga multe altele. Ce am fi spus noi, dacă am fi trăit în timpul când aceste profeții nu erau încă împlinite? Nu am fi argumentat noi foarte repede, că ar trebui cel puțin unele din aceste profeții interpretate în sens spiritual? Nu am spune noi, că nașterea Lui dintr-o fecioară ar arăta numai curăția originii Lui; „Egiptul” ar însemna numai domeniul lumii, unde domnește satan; profeția lui Zaharia referitoare la măgăruș ar fi numai o descriere simbolică a smereniei caracterului lui Mesia? Și totuși în toate cazurile împlinirea a avut loc *cuvânt cu cuvânt* în toate detaliile! Noi nu cunoaștem nici o profeție care să nu se fi împlinit literalmente, făcând excepție de vorbirea simbolică. Probabil unii cititori vor reproșa că multe profeții amintite în Faptele Apostolilor și în epistolele Noului Testament în fond s-au împlinit literalmente. Cu aceste argumente ne vom preocupa mai îndeaproape în § 7.10 și § 7.11; aici amintim numai: acolo nu este vorba de o împlinire, ci de o aplicare a lor.

Nu vedem nici un motiv pentru care profețiile neîmplinite să nu se împlinească la fel ca celelalte profeții.

În acest context îndreptăm atenția spre §§ 2.3.1 – 2.3.2, unde arătăm că în venirea lui Ioan Botezătorul prezentată în evanghelia după Matei 11.10 s-a împlinit într-adevăr prima parte din Maleahi 3.1, în timp ce partea a doua din Maleahi 3.1 și versetele următoare așteaptă încă împlinirea. În mod asemănător găsim la o comparare între evanghelia după Luca 4.18 cu Isaia 61.1,2. Nu ar avea nici un sens ca prima parte a unui verset să se împlinească literalmente și partea a doua să se împlinească numai în sens spiritual.

Vrem acum să vedem două exemple, care ne arată principiile după care se împlinesc profețiile. Aceste principii se lasă extinse la multe alte locuri din Scriptură.

7.8.3.1 Deuteronom capitolele 28-30

Într-o vorbire foarte solemnă Moise prezintă poporului Israel binecuvântarea și blestemul. Dacă poporul va asculta de glasul lui Dumnezeu: binecuvântare. Dacă poporul nu va asculta de glasul lui Dumnezeu: blestem. Binecuvântare, în mod deosebit binecuvântarea luării în posesiune a țării, ar fi primit-o sub Iosua (Iosua 21.43-45; 23.14), chiar dacă prin aceasta nu s-ar fi împlinit toate făgăduințele date lui Avraam. În Deuteronom 29.28 găsim o afirmație profetică a lui Moise, care anunță o schimbare: „... Și Domnul i-a dezrădăcinat din pământul lor cu mânie și cu furie și cu mare indignare și i-a aruncat într-o altă țară, ca în ziua aceasta.” Acesta era un indiciu clar, că luarea în posesiune sub Iosua nu era definitivă. Însă alungarea din țară nu trebuia să fie sfârșitul; Domnul le făgăduiește reîntoarcerea în țara lor: „Și va fi așa: după ce vor veni peste tine toate lucrurile acestea, binecuvântarea și blestemul, pe care le-am pus înaintea ta, și ți le vei pune la inimă, printre toate națiunile la care te va împrăștia Domnul Dumnezeul tău, și te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău și vei asculta de glasul Lui, după toate câte-ți poruncesc eu astăzi, tu și fiii tăi, cu toată inima ta și cu tot sufletul tău, atunci Domnul Dumnezeul tău îți va întoarce pe cei captivi și Se va îndura de tine și te va aduna din nou dintre toate națiunile printre care te va fi risipit Domnul Dumnezeul tău.” (Deuteronom 30.1-3).

În aceste trei capitole găsim deci patru lucruri: binecuvântare, blestem, întoarcere înapoi și restaurare: ele ne sunt confirmate cu următoarele cuvinte: „Și va fi așa, după ce vor veni peste tine toate lucrurile acestea, *binecuvântarea și blestemul*, ... și te vei *întoarce* la Domnul Dumnezeul tău, ...atunci Domnul ... va *întoarce pe captivii* tăi.” Cine poate contesta, că blestemul ca urmare a neascultării nu a venit pe deplin asupra poporului acesta și că el durează și astăzi? Dar când a avut loc întoarcerea înapoi și restaurarea poporului?

Unii consideră că întoarcerea înapoi și restaurarea făgăduită a avut loc după captivitatea babiloniană; alții spun că binecuvântarea și întoarcerea nu se referă literalmente la Israel, ci la Biserica din zilele noastre. Este aceasta adevărat? A primit poporul cu adevărat binecuvântarea făgăduită după captivitatea babiloniană? Era întoarcerea în țară deja întoarcerea și restaurarea despre care a vorbit Moise? Chiar și după captivitate Israel era sub un jug păgân, și slava Domnului nu s-a reîntors înapoi în Templu. Chiar dacă mulți izraeliți s-au ridicat și s-au reîntors în Israel, totuși cei mai mulți au rămas împrăștiați în Babilon. Profetul Daniel este cu siguranță exemplul cel mai cunoscut în privința aceasta. Nu, captivitatea și întoarcerea din Babilon nu poate fi privită aici ca împlinire. Era cel mult o avangardă.

Nu s-ar putea atunci, ca binecuvântarea și întoarcerea să-și găsească aplicarea la Biserică? Dar cu ce drept pe de o parte blestemul se aplică în totalitate la poporul Israel și pe de altă parte binecuvântarea și întoarcerea se aplică pe deplin la Biserică, din care fac parte numai un număr neînsemnat de mic de iudei deveniți credincioși? Este aceasta speranța pentru Israel, că iudeii văd toate făgăduințele lor împlinindu-se în Biserică? Cum să se împlinescă atunci făgăduința poziției de frunte peste națiuni cuprinsă în această vorbire: „Și Domnul te va pune cap, iar nu coadă” (Deuteronom 28.13)? Dacă absolut toate făgăduințele date lui Israel și-ar găsi împlinirea în Biserică, atunci Israel și-ar pierde poziția de frunte peste națiuni și vor fi puși pe aceeași treaptă cu păgânii deveniți credincioși. Însă în Biserică există numai un singur

rang: aici fiecare iudeu credincios și fiecare păgân credincios, care au fost botezați să alcătuiască împreună un singur trup, stau la aceeași înălțime, așa cum arată clar epistola către Efeseni capitolele 2 și 3.

7.8.3.2 Osea capitolele 1 și 2

În Osea 1 Dumnezeu numește poporul Său „Lo-Ami” (nu-i poporul Meu) și „Lo-Ruhama” (cea fără îndurare). În capitolul 2 foaia se întoarce: Dumnezeu vorbește despre un timp în care El va numi poporul din nou „poporul Meu” și „cea care are parte de îndurare”. În aceste capitole găsim clar făgăduința restaurării naționale a lui Israel. Aceia care sunt numiți „nu-i poporul Meu” sunt numiți în continuare din nou „poporul Meu”. Chiar dacă prin aceasta nu este vorba de aceleași persoane, totuși este vorba de unul și același popor. De ce poporul Israel să fie denumit „Lo-Ami” și Biserica să fie denumită „Ami” respectiv „poporul Meu”, care totuși nu are nimic a face cu Israel și în cea mai mare parte a ei este adunată dintre națiuni? Și aici este de neînțeles cum aceste făgăduințe de binecuvântare, care au fost date națiunii Israel *ca întreg*, să se împlinescă în Biserică *la un procentaj foarte mic de iudei*.

Poporul, care este numit „nu-i poporul Meu” trebuie în restaurare să fie numit „poporul Meu”. Biserica sau credincioșii dintre națiuni, care sunt adunați în Biserică, nu au fost niciodată numiți „Lo-Ami” (nu-i poporul Meu); și la fel de puțin mai înainte au avut statutul de „poporul Meu”. De aceea ei nu puteau să-l piardă și cu atât mai puțin să-l recâștige. Dacă Biserica astăzi are dreptul să fie poporul lui Dumnezeu²³, atunci aceasta numai pe baza harului neîngrădit al lui Dumnezeu și pentru că Dumnezeu în înțelepciunea Sa avea pregătită o taină, pe care El a revelat-o la timpul Său – în mod deosebit prin slujba apostolului Pavel (vezi § 4.2.2).

Așa cum a devenit deja clar din exemplul anterior aici avem a face neîndoielnic cu o restaurarea unei relații pierdute; ar fi lipsit de sens să se vorbească despre restaurare și întoarcere înapoi dacă ar fi vorba de instaurarea a ceva cu totul nou.

În locul acesta s-ar mai putea adăuga și alte exemple, însă aceste două exemple ar trebui să fie suficiente. În multe alte locuri din Scriptură găsim mereu descris același model.²⁴

7.9 Principii ale interpretării profetice

7.9.1 Libertatea de contrazicere

Interpretarea unei profeții nu trebuie să contrazică afirmațiile clare ale altor locuri din Biblie, căci „Cuvântul Domnului este încercat” (2 Samuel 22.31) și „Cuvântul Tău este adevăr” (Ioan 17.17). Apostolul Petru ne spune: „... știind întâi aceasta, că nici o profeție a Scripturii nu se interpretează singură” (2 Petru 1.20). I-a plăcut Duhului lui Dumnezeu ca prin multe canale diferite, prin mulți oameni diferiți să ne vorbească, și numai prin contextul întreg al Scripturii primim înțelegere cum trebuie ordonată fiecare afirmație în parte.

²³ Chiar dacă ea însăși nu este direct denumită așa.

²⁴ Cine dorește să adâncească aceste gânduri îi recomandăm următoarea pagină de internet: <http://www.soundwords.de/stichwortsuche.asp?stichwortid=512>.

7.9.2 Un teren dublu

O profeție poate avea un teren dublu/multiplu, prin aceea că ea devine activă în momente diferite. Un exemplu pentru aceasta găsim în Isaia 40.3-5: „Glasul unuia care strigă în pustiu: „Pregătiți calea Domnului, neteziți în pustiu un drum pentru Dumnezeu nostru! Orice vale va fi înălțată și orice munte și deal vor fi coborâte; și ce este strâmb va fi îndreptat și locurile zgrunțuroase vor fi netezite. Și gloria Domnului se va descoperi și orice faptură o va vedea, împreună; pentru că gura Domnului a vorbit“.

Această profeție stă în primul rând în legătură cu versetul 2²⁵ și se referă la repatrierea iudeilor din Babilon. În afară de aceasta el a devenit activ în Ioan Botezătorul (Matei 3.3). Însă împlinirea deplină urmează să aibă loc abia în viitor, căci până acum nu toate văile au fost înălțate și nu toți munții au fost coborâți și slava Domnului încă nu a fost văzută de „orice faptură, împreună” (Isaia 40.4,5). De asemenea marea și îngrozitoarea „ziua a Domnului” nu a venit încă, și conflictele între generații nu au fost încă înlăturate (Maleahi 3.23,24). Dar toate acestea ar trebui să le facă venirea lui Ilie. Abia în viitor vor avea loc toate acestea, când doi martori în puterea lui Ilie vor vesti mărturia lor (Apocalipsa 11.3-13).

7.9.2.1 Ioan Botezătorul – Ilie cel anunțat?

Unii comentatori referindu-se la Matei 17.12,13 nu mai așteaptă venirea lui Ilie în viitor, deoarece ei văd²⁶ în Ioan Botezătorul pe Ilie cel anunțat să vină: „Și El, răspunzând, le-a spus: „În adevăr, Ilie vine întâi și va restabili toate. Dar Eu vă spun că Ilie a venit deja și ei nu l-au cunoscut, ci i-au făcut ce au vrut; tot astfel și Fiul Omului are să sufere din partea lor’. Atunci ucenicii au înțeles că le vorbea despre Ioan Botezătorul. (Matei 17.11-13).

Din acest loc din Biblie s-ar putea trage concluzia că profețiile din Isaia 40 și din Maleahi s-au împlinit în persoana lui Ioan Botezătorul. În acest caz însă ar rezulta o contradicție cu Ioan 1.21: căci aici Ioan Botezătorul neagă întrebarea, dacă El ar fi Ilie. De ce răspunde el, că el nu ar fi Ilie, dacă Domnul spune că el ar fi? Răspunsul la întrebare îl găsim în Matei 11.14, unde Domnul Isus spune: „și, dacă vreți să primiți, el este Ilie care trebuie să vină.” Mai înainte Domnul Isus a trebuit să spună despre cărturari: „... și ei nu l-au cunoscut” (Matei 17.12). Aici găsim cheia pentru rezolvarea contradicției (aparente): pentru aceia care L-au primit pe El, Ioan Botezătorul era Ilie; pentru cei care L-au respins, nu era. Sentința generală a Domnului este: „Pentru că a venit Ioan, nici mâncând, nici bând, și ei spun: „Are demon!”” (Matei 11.18). Pentru popor ca întreg el nu era Ilie. De aceea numai o parte din această profeție a devenit activă. Venirea lui Ilie pentru popor ca întreg urmează să aibă loc. Cândva tot poporul, aceasta înseamnă toți iudeii care nu au pierit prin judecățile din timpul necazului, vor pregăti căile pentru primirea lui Mesia.

Alături de terenul dublu – o profeție devine activă în momente diferite – există și posibilitatea ca *unele părți* ale aceleiași profeții să se îplinească în momente diferite. Astfel Domnul

²⁵ „Vorbiți inimii Ierusalimului și strigați către el, că suferința lui s-a împlinit, că nelegiuirea lui a fost iertată; pentru că a primit din mâna Domnului dublu pentru toate păcatele lui.” (Și acest verset are un teren dublu.)

²⁶ De exemplu R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 27: „Argumentarea dispensaționalistă – că Ioan Botezătorul nu ar fi Ilie sau numai ,o parte a împlinirii revenirii lui Ilie’ – contrazice afirmațiile clare ale Domnului Isus.”

citează numai părți dintr-o profeție, deoarece cealaltă parte / celelalte părți nu s-a / s-au împlinit încă. Exemple pentru aceasta sunt Matei 11.10 și Luca 4.18 (vezi §§ 2.3.1 – 2.3.2).

7.9.2.2 Repatrierea lui Israel

În cele ce urmează vrem să studiem o particularitate a terenului dublu, care se întâlnește des în Scriptură. Așa cum nu se diferențiază între ele prima și a doua venire a lui Hristos, tot așa uneori nu se face diferență între reîntoarcerea din prima captivitate și reîntoarcerea din împrăștierea mondială. În Scriptură în cadrul făgăduințelor referitoare la restaurarea poporului reîntoarcerea din prima captivitate după șaptezeci de ani în Babilon coincide deseori cu reîntoarcerea viitoare din a doua captivitate. Această a doua captivitate este împrăștierea mondială în care a ajuns poporul după distrugerea Ierusalimului în anul 70 după Hristos. În legătură cu astfel de făgăduințe citim deseori despre binecuvântări pe care poporul nu le-a primit după întoarcerea sa din Babilon, ci pe care el le va primi abia în viitor, după întoarcerea lui din a doua captivitate. Aceste două întoarceri sunt într-o oarecare măsură ca două vârfuri de munte; privite din față arată ca un singur munte, deoarece ele sunt una înapoia celeilalte, și de aceea nu se pot deosebi una de alta. În profețiile din Scriptură destul de des prima întoarcere din Babilon nu se diferențiază categoric de întoarcerea viitoare din împrăștierea mondială. La fel prima captivitate, deci cei șaptezeci de ani în Babilon, nu se diferențiază de a doua captivitate după cucerirea Ierusalimului prin Titus.

Redăm câteva locuri din Biblie în privința aceasta:

- În Ieremia 29.10 Dumnezeu făgăduiește poporului repatrierea din captivitatea în Babilon după șaptezeci de ani. Și capitolul 30.3-11 tratează încă reîntoarcerea din captivitatea babiloniană.²⁷ Însă binecuvântarea – împăratul David trezit și legământul nou – nu a venit după această întoarcere.
- Și Osea 3 are a face cu captivitatea lui Israel. Într-adevăr aici nu este vorba de captivitatea babiloniană, dar cu toate acestea se spune că ei vor fi „multe zile” în captivitate și vor căuta „... pe David, împăratul lor, ... la sfârșitul zilelor” (Osea 3.5). Deci aici se trece peste reîntoarcerea intermediară din Babilon.
- În Deuteronom capitolele 28-30 este prorocită numai o singură ducere în captivitate și o singură restaurare a poporului. Această restaurare este încă în viitor. Aceasta o cunoaștem de exemplu din aceea că Israel este denumit „cap” și națiunile sunt denumite „coadă” (Deuteronom 28.13). Această poziție de frunte a lui Israel înaintea națiunilor nu a existat încă niciodată până acum în istoria mondială.
- În Zaharia capitolele 2-4 ne găsim în timpul după întoarcerea din Babilon. În făgăduințele de acolo situația din timpul acela este legată direct cu viitorul îndepărtat,

²⁷ Unii vor să privească legământul nou pentru Israel ca fiind împlinit în cei doisprezece ucenici, deoarece Domnul Isus a spus la ultima cină: „Paharul acesta este legământul cel nou în sângele Meu” (Luca 22.20). Dar dacă se citește Ieremia 31 în context (vezi de exemplu Ieremia 31.38-40), nu se poate înțelege acest gând. (Cu privire la înțelesul afirmației Domnului despre sângele legământului cel nou vezi § 15.5.)

și anume deseori așa de strâns, că nu se poate deosebi ce este valabil pentru situația de atunci și pentru viitor înainte de Împărăția de o mie de ani. În capitolul 2 reconstrucția Ierusalimului în timpul de după întoarcerea din Babilon este legată cu locuirea lui Dumnezeu în cetate, care va deveni realitate abia în viitor. În capitolul 3 situația preotului de atunci Iosua este legată cu făgăduința că într-o singură zi va fi îndepărtată nedreptatea întregii țări. În capitolul 4 situația lui Zorobabel este pusă în legătură cu râul binecuvântării Duhului Sfânt din viitor. Aici nicidecum nu este vorba că între timp poporul va mai fi dus încă o dată în captivitate.

Slava lui Dumnezeu, șehina, nu s-a mai reîntors la Ierusalim după întoarcerea poporului Israel din prima captivitate. Deci tronul lui Dumnezeu nu a mai fost așezat în Ierusalim, și „Lo-Ami”, despre care vorbește înainte de toate Osea, nu a fost încă anulat. Autoritatea de domnie, pe care Dumnezeu a încredințat-o națiunilor în Nebucadnețar (ca reprezentant) (Daniel 2.37), nu a fost încă luată de la națiuni. De asemenea întoarcerea din Babilon nu era restaurarea națională: pe de o parte, cele zece seminții din Israel, regatul de nord, nu s-au reîntors din deportarea lor, și pe de altă parte chiar și din celelalte două seminții din Iuda, regatul de sud, numai o parte mică.

Restaurarea din Babilon a avut numai scopul: acestor puțini izraeliți reîntorși trebuie să le fie prezentat Mesia în starea Lui de smerenie. În ei omul a fost expus ultimelor două încercări referitoare la o posibilă restaurare: pe de o parte li s-a prezentat Împăratul făgăduit și Împărăția Sa, și pe de altă parte li s-a revelat Fiul lui Dumnezeu în har. Harul nu l-au vrut și pe Împăratul lor L-au pus pe cruce. Prin aceasta rezultatul final al tuturor încercărilor este clar: „toți sunt sub păcat” (Romani 3.9), „toată lumea să fie judecată înaintea lui Dumnezeu” (Romani 3.19), și nimeni nu ajunge „la gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23). După cruce omul nu a mai fost încercat (vezi § 14), și prin omorârea cu pietre a lui Ștefan, care a văzut pe Hristos în glorie la dreapta Tatălui, s-a dovedit definitiv că poporul a lepădat pe Hristos nu numai pe pământ, ci și în glorie. Acum nu mai era nici un motiv să lase poporul în continuare în țară, și astfel captivitatea a început din nou.

„Terenul dublu” al profeției înseamnă deci că o profeție poate fi activă în momente diferite și de mai multe ori. De aceea noi nu vrem să vorbim imediat despre o împlinire într-un sens definitiv, atunci când o profeție devine activă pentru prima dată. Însă unii comentatori susțin că o profeție se poate împlini numai o singură dată.²⁸ Dar tocmai exemplele date mai înainte despre Ilie (în legătură cu Ioan Botezătorul) și despre repatrierea lui Israel arată că Domnul voia să învețe pe ucenicii Lui despre terenul dublu al profeției și că la repatrierea din cei șaptezeci de ani de captivitate sunt paralele clare la repatrierea din mai mult de 1900 de ani de captivitate sau mai bine spus din împrăștiere. Fără îndoială aceste profeții nu au încă împlinirea lor definitivă, căci urmările apariției lui Ilie, respectiv binecuvântarea făgăduită pentru Israel evident nu a avut loc.

²⁸ Vezi de exemplu Hans-Werner Deppe pe <http://www.betanien.de/sola-scriptura/artikel/hermeneutik.htm> [21.4.2009].

7.9.3 Principii generale de acționare a lui Dumnezeu

Pentru a fi complet să mai amintim că în profeție sunt și principii generale de acționare a lui Dumnezeu, care fără îndoială sunt valabile și pentru noi ca creștini și pe care nu avem voie să le trecem cu vederea. Aplicații ale afirmațiilor profetice la noi creștinii de astăzi sunt deseori posibile și utile. Da, deseori ar fi un păcat al neglijării, dacă nu am face aceasta. Când noi de exemplu citim la profetul Mica acuzarea acelor care contribuie la nedreptatea socială și nu o lăsăm să lucreze asupra noastră, atunci ne facem vinovați împreună cu ei. (Cu privire la această temă ne preocupăm în § 7.6.2.)

7.9.4 Feluri de mediere a afirmațiilor profetice

Afirmațiile profetice se pot întâlni în trei variante:

- *textual* (de exemplu: „Și tu, Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieși cel care va fi Stăpânitor în Israel”; Mica 5.2)
- *în imagini* (de exemplu: „Plugarii au arat pe spatele Meu”; Psalm 129.3)
- *symbolic* (de exemplu vulturul în Ezechiel 17, osemintele în Ezechiel 37 sau cele patru animale în Daniel 7).

Pe lângă aceasta unul și același eveniment poate fi prezentat în locuri diferite în toate cele trei forme. Aceasta este valabil de exemplu cu privire la restaurarea Ierusalimului:

- *Textual* găsim restaurarea Ierusalimului în Zaharia 14.10,11: „Toată țara, de la Gheba până la Rimon, la sud de Ierusalim, se va face ca Araba; și Ierusalimul va fi înălțat și va fi locuit pe locul său, de la Poarta lui Beniamin până la locul porții întâi, până la Poarta Unghiului și de la Turnul lui Hananeel până la teascurile împăratului. Și oameni vor locui în el și nu va mai fi blestem, ci Ierusalimul va locui în siguranță.”
- *În imagini* restaurarea Ierusalimului este exprimată în Isaia 52.9: „Săltați de bucurie, cântați tare împreună, ruine ale Ierusalimului.”
- *Symbolic* găsim restaurarea Ierusalimului exprimat în simbolul femeii: „Totuși Eu Îmi voi aminti de legământul Meu cu tine în zilele tinereții tale; și îți voi întări un legământ pentru totdeauna. Și îți vei aminti de căile tale și te vei rușina când le vei primi pe surorile tale care sunt mai mari decât tine, împreună cu cele care sunt mai mici decât tine; și ți le voi da ca fiice, dar nu prin legământul tău. Și Eu voi întări legământul Meu cu tine și vei cunoaște că Eu sunt Domnul, ca să-ți amintești și să te rușinezi și să nu-ți mai deschizi gura din cauza rușinii tale, când îți voi ierta tot ce ai făcut“, zice Domnul Dumnezeu.” (Ezechiel 16.60-63).

Unii comentatori folosesc faptul că profeția folosește deseori imagini ca să îndreptățească metoda lor de interpretare, cu care ei făgăduințele date lui Israel le „transformă” în făgăduințe ale Bisericii. Potrivul de amețire este desigur o *image*, dar Ierusalimul este *subiectul* despre care este vorba. În privința aceasta un exemplu din viața de fiecare zi: noi nu putem spune: lui *Heinrich* i-am legat ursul (aceasta înseamnă: neadevărul a fost prezentat în așa fel că l-a luat

drept adevăr; n. tr.), și apoi la interpretarea imaginii să spunem: lui *Hugo* i-am povestit o istorie neadevărată! Sau un alt exemplu: potrivit cu evanghelia după Matei 24.30 „atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer”. „Semnul” este o imagine a ceva, după a cărei interpretare spirituală trebuie căutat, însă el este imaginea Fiului Omului și nu a unui înger. Vedem deci cât de lipsit de sens este să interpretezi *subiectul* profeției (de exemplu Iuda, Israel, Ierusalim, Efraim, asirianul) ca *imagine*.

Unii se referă la prima profeție din Scriptură din Geneza 3.15²⁹ și consideră că aici deja de la început devine clar că nu avem voie să luăm profețiile în sens textual. Ceea ce noi facem permanent în viața noastră zilnică – și anume, să luăm pe cineva pe cuvânt – să nu fie valabil pentru profeție? Dacă noi auzim pe cineva spunând: vorbitorul a zugrăvit cum va fi aceasta sau aceea, nu ne așteptăm că pentru „zugrăveală” a luat o pensulă în mână, ci că el a descris mai detaliat o chestiune. Felul de exprimare în imagini aparține felului de gândire și vorbire omenească; dacă nu se ține seama de aceasta ne vom lovi de greutăți mari în interpretarea profeției.

Orice imagine, care este folosită în Scriptură, redă o realitate istorică. Astfel, dacă revenim la Geneza 3.15, sămânța femeii (Hristos) „va zdrobi capul” șarpelui (satan). Desigur aceasta este vorbire în imagini și înseamnă: Hristos va nimici pe deplin puterea și aptitudinea de acțiune a lui satan. Găsim confirmat aceasta în locuri diferite în Noul Testament. Satan dimpotrivă a zdrobit călcâiul Domnului. Și aceasta este o vorbire în imagini și înseamnă că rănești foarte grav pe cineva din spate. Așa a lovit satan greu pe Domnul, prin aceea că la dus la cruce. Ținând seama de vorbirea în imagini, afirmația profeției cu privire la Hristos s-a împlinit literalmente, și ea se va împlini în viitor pe deplin cu privire la satan.

Aici încă un exemplu foarte important pentru tema noastră: citim că Israel va fi „cap” și națiunile vor fi „coadă” (Deuteronom 28.13) sau că „zece oameni din toate limbile națiunilor ... vor apuca poala aceluia care este iudeu” (Zaharia 8.23). Această afirmație este de asemenea numai metaforică și în sens figurat de înțeles. Și cu toate acestea înțelesul este clar: Israel va primi o poziție de frunte față de națiuni. Aceia care consideră că această afirmație ar trebui înțeleasă în sens „spiritual” și că Israel ar fi aici o imagine pentru Biserică, stau prin aceasta în fața unei probleme de nerezolvat cu privire la înțelesul felului de exprimare metaforic: acest loc din Biblie arată incontestabil cel puțin o *diferență de rang* cu privire la binecuvântarea dată de Dumnezeu. Cum se vrea explicat cei „zece bărbați” respectiv „coada”, care este o imagine a felului cât de mult vor fi cândva subordonate națiunile lui Israel? Atunci ar trebui să existe alături de Biserică și alți binecuvântați, care de fapt ar trebui să ocupe un rang mai jos decât Biserica. Însă aceasta este de neimaginat, căci după părerea lor este un singur popor al lui Dumnezeu (începând de la Adam).

Până acum niciodată nu ne-am lovit încă de o dovadă clară că cel puțin într-un singur loc din Sfânta Scriptură subiectul profeției este o imagine (de exemplu Israel, Iuda, Hristos, împăratul nordului) – așa cum de exemplu ar fi cazul dacă în exemplul mai dinainte din Deuteronom 28

²⁹ „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; ea îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

și Zaharia 8 *Israel* ar trebui înțeles în sens figurat. Scriptura este totdeauna clară în exprimările ei, așa că nu poate fi nici o îndoială cu privire la subiect.³⁰

Afirmațiile metaforice și textuale pot desigur să se întâlnească împreună. Imaginile sunt deosebit de potrivite să prezinte caracterul moral al anumitor lucruri – așa de exemplu leul este imaginea puterii și șarpele este imaginea înțelepciunii atât în sens pozitiv cât și în sens negativ, soarele imaginea maiestății și mireasa imaginea sentimentelor. Deoarece în cadrul afirmațiilor lui Dumnezeu totdeauna este vorba de afirmații morale, în mod deosebit în profeție se folosesc deseori imagini și ele se întâlnesc chiar deseori în același loc din Biblie împreună cu expresii care trebuie înțelese literalmente.³¹

Pentru interpretarea cărților profetice nu se poate stabili o regulă exactă, ca să se diferențieze între înțelesul metaforic și cel literar. Aici este necesar, ca întotdeauna la studiul biblic, să se compare scriptură cu scriptură, aceasta înseamnă să se cerceteze cum este folosită aceeași expresie sau cum este folosit același cuvânt în alte locuri din Scriptură. Este de la sine înțeles că este absolut necesar ajutorul Duhului Sfânt pentru a găsi înțelesul unui loc și în cele din urmă decizia este posibilă numai cu ajutorul Lui: „... cel spiritual judecă toate” (1 Corinteni 2.15). Deoarece este greu să se verifice cine este călăuzit de Duhul, atunci când creștinii ajung la diferite interpretări, rămân desigur unele lucruri subiective în aceste interpretări. Însă aceasta are a face numai cu finețea interpretării. În nici un caz nu avem voie să atribuim dintr-odată subiectului unei profeții un caracter figurat, prin aceea că de exemplu din „Israel” facem Biserica, din „Iuda” facem Israel sau din „Efraim” facem națiunile.

Există și a treia formă de prezentare: cea simbolică. Un simbol este prezent atunci când într-o afirmație profetică sunt folosite împreună elemente diferite și toate constituie împreună un întreg simbolic (de exemplu Ezechiel 17.1-10). Un simbol este însă altceva decât o imagine, chiar dacă probabil afirmația profetică se compune din elemente metaforice. Și cu toate acestea nu este vorba de o vorbire plastică. Un simbol este mai degrabă un întreg vizibil, compus din însușiri și caracteristici care descriu chestiunea însăși din punct de vedere moral (și probabil și istoric). Simbolul ne arată felul cum privește Dumnezeu sub aspect moral chestiunea prezentată. Un exemplu pentru aceasta găsim în femeia din Ezechiel 16, care conform versetelor 2 și 3 este un simbol pentru Ierusalim.

³⁰ Trei exemple: (1) În evanghelia după Matei 24.29-31 sunt folosite multe imagini; dar permanent se spune textual și nu este redat printr-o imagine, că este vorba de Fiul Omului. (2) În Ezechiel 16 găsim de asemenea foarte multe imagini, dar că subiectul este „Ierusalimul”, ne este făcut cunoscut literalmente în versetul 2 și nu în imagini; (3) la fel și în Ezechiel 23, vezi versetul 4 la sfârșit.

³¹ Un exemplu din Psalmi: „Pentru că niște câini m-au înconjurat, o ceată de răufăcători m-a împresurat; mi-au străpuns mâinile și picioarele” (Psalm 22.16). Expresia „câini” redă caracterul acelora despre care este vorba aici: necurați și tânjind împreună după pradă. În cadrul expresiei „ceată de răufăcători” nu trebuie să ne gândim la o imagine; aceasta a avut loc literalmente la răstignirea Domnului Isus. De asemenea mâinile și picioarele Domnului au fost străpunse literalmente de cuie. Cuvântul „străpuns” dimpotrivă arată metaforic cum Domnul a simțit actul când cuiele au fost bătute în mâinile și picioarele Sale.

7.9.5 Providența – nu este subiect al profeției

Chiar dacă curiozitatea noastră omenească ar fi dorit să aibă altfel: providența lui Dumnezeu nu este subiect al profeției. Providența lui Dumnezeu este (o-)rânduirea și derularea în timp a tuturor lucrurilor prin puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, pentru ca toate evenimentele să conducă la țelul lui Dumnezeu și să aibă loc în lume într-un fel în care toate evenimentele sunt conform țelului divin și voinței divine. Țelul afirmațiilor profetice nu este să descrie principii morale (cum este semănatul și culesul), ci să arate spre intervenția directă a lui Dumnezeu. Aceasta are loc sub aspect întreit:

- Judecata lui Dumnezeu asupra răului, care îndepărtează din câmpul Lui vizual pe aceia pe care El îi judecă,
- binecuvântarea lui Dumnezeu pentru poporul Său, care cred mesajul Lui,
- întemeierea domniei lui Hristos.

Providența³² este mâna lui Dumnezeu în multe lucruri, care rămâne ascunsă față de lume și pe care numai credința o cunoaște. La atentatul asupra World Trade Center de exemplu oamenii lumii nu înțeleg motivele morale care l-au determinat pe Dumnezeu să permită acest eveniment. Ei își atribuie acest eveniment mai degrabă lor înșiși și exclud pe Dumnezeu. Acțiunea Lui directă și domnia Lui sunt tăgăduite. Însă în cazul profeției nu este vorba de astfel de lucruri ca la providență. În cadrul evenimentelor prezise prin profeție se revelează intervenția directă a lui Dumnezeu în putere. Oamenilor nu le mai rămâne nimic altceva decât să recunoască că aceste lucruri vin de la Dumnezeu. Lumea va avea parte cândva de catastrofe naturale cu o așa intensitate că explicațiile de natura „întâmplare statistică”, „încălzirea generală”, „el niño” și așa mai departe nu vor mai satisface. Deja cu mult timp înainte de începutul zilei Domnului oamenii vor gândi că ea a început deja (Apocalipsa 6.16,17), cu toate că judecați mult mai grele urmează să aibă loc.

7.9.6 Adunarea (Biserica) – nu este subiectul profeției

Adunarea (Biserica), așa cum am spus, în ceea ce privește ființa ei nu este subiect al profeției. Ea ca trup al lui Hristos este unită cu El, și cetățenia ei este în cer.³³ Adunarea (Biserica) de altfel nicidecum nu poate fi subiect al afirmațiilor profetice din Vechiul Testament, căci în ceea ce privește ființa ei ea este o taină, care era „ascunsă de veacuri în Dumnezeu” (Efeseni 3.9) și nu era revelată în Vechiul Testament (Romani 16.25,26; Coloseni 1.26). Desigur există pe pământ o entitate legată cu Adunarea (Biserica) cerească: creștinătatea de nume. Un exemplu pentru aceasta este în evanghelia după Matei 25.1-13 (vezi § 17.5.2). Această entitate va fi judecată pe pământ și de aceea este desigur subiect al profeției (vezi Apocalipsa

³² Unele exemple din cartea Estera, pentru a înțelege providența lui Dumnezeu: când iudeica Estera trebuia să vină la împăratul persan, ca să devină împărăteasă, trebuia ca vechea împărăteasă (Vasti) să devină neplăcută; când Mardoheu trebuia să primească onoare exact în momentul în care Haman dorea să-l spânzure, împăratul trebuia să aibă noaptea tulburări de somn; când izraeliții trebuiau să aibă timp suficient să se pregătească pentru a se apăra de nimicirea lor planificată, „sorțul” a trebuit „întâmplător” să stabilească termenul la sfârșitul anului.

³³ De altfel nu există nici o profeție despre cer în sine. În cartea Apocalipsa este descris cerul pentru a arăta în ce fel cerul sau locuitorii lui sunt legați cu domnia pe pământ.

17). Creștinătatea ar trebui să mențină pe pământ mărturia Împărăției lui Dumnezeu (chiar dacă ea este într-o înfățișare tainică) în timpul punerii deoparte a iudeilor.

Nici *Hristos Însuși ca ascuns în Dumnezeu* nu este subiect al profeției. Biserica este legată cu Hristos în cer și de aceea, cum am amintit deja, nu este subiect al profeției. *Hristos ca Împărat peste poporul Său Israel* pe pământ este dimpotrivă subiectul principal al profeției. Și Apocalipsa 21 nu prezintă o excepție în acest caz. Dacă Biserica apare în această profeție, atunci numai în legătură cu pământul cel nou (Apocalipsa 21.1-8) sau în legătură cu pământul în timpul Împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 21.9-22.5). De altfel nu este descris nici un eveniment, ci numai o stare.

Deoarece sunt obișnuiți să folosească acest capitol numai în sens profetic, unii consideră că scrisorile deschise din Apocalipsa 2 și 3 constituie o excepție și Biserica ar fi efectiv subiectul profeției. Într-adevăr aici este descrisă istoria Bisericii pe pământ, și anume sub forma de mesaje adresate celor șapte biserici existente. Desigur înțelesul profetic al scrisorilor deschise se deduce numai retrospectiv la istoria Bisericii; Ioan și contemporanii lui nu știau nimic despre înțelesul profetic al acestor scrisori deschise. Mesajul, pe care Domnul voia să-l facă cunoscut prin scrisorile deschise și pe care vrea să-l facă cunoscut și astăzi, nu este făcut direct subiect al profeției. Chiar dacă Domnul Se coboară să dea lumină asupra lucrării Sale în Biserică în timpul decăderii ei, El nu rostește nici o profeție directă, ci mai degrabă folosește scrisorile deschise adresate bisericilor existente ca mijloc, pentru a face cunoscut gândurile Sale, pentru a nu greși față de principiile Sale proprii.³⁴

De asemenea este fals, să se coboare venirea Domnului pentru răpirea³⁵ credincioșilor la un eveniment profetic. În 2 Petru 1.19 se diferențiază clar între răsărirea stelei de dimineată în inimile noastre – aici este vorba tocmai de această venire pentru ai Săi – de lampa profetică (vezi § 7.2.2.3). Ceea ce Domnul ne face cunoscut nu este profeție, ci El spune prietenilor Săi, ca odinioară lui Avraam, ce va face El.

Deoarece Biserica ca trup al Său este așa de strâns legată cu Hristos ca și Cap, comunicarea, legătura reciprocă este foarte strânsă și directă prin Duhul Sfânt și nu este necesară prin profeție la mare distanță.

Cu toate acestea găsim, într-un sens cu totul deosebit, indirect și viitorul Bisericii în profeție. Aceasta ar putea părea să fie contradictoriu la cele spuse mai înainte, depinde însă de legătura noastră cu Hristos. Biserica ca mireasă a Sa și ca trup al Său este foarte strâns legată cu El. Dacă El este Moștenitorul, noi suntem împreună-moștenitori (Efeseni 1.11); când El va apărea, și noi vom apărea împreună cu El (Coloseni 3.4). Partea noastră o găsim pretutindeni acolo unde este descrisă gloria Domnului Hristos în timpul Împărăției de o mie de ani; aceasta va fi și gloria noastră. Deci dacă noi vrem să descoperim în profețiile Vechiului Testament

³⁴ Prin aceasta vrem să spunem, că răpirea credincioșilor și poziția lor cerească în El nu sunt subiect al profeției, vezi paragraful următor.

³⁵ Așa cum de exemplu găsim în Ioan 14.1-3; 1 Corinteni 15.52 și 1 Tesaloniceni 4.15,16.

ceva cu privire la viitorul Bisericii (ascunse), atunci nu în Israel, ci în Hristos. Biserica va avea parte de toate acestea pe baza legăturii ei cu Hristos, deoarece ea este trupul Lui.

Aceasta din urmă o cunosc numai aceia care au înțeles diferența esențială între poporul pământesc și poporul ceresc al lui Dumnezeu, că Sion (sau: Israel) nu poate fi Biserica. Sion înseamnă Sion, și atunci când este rostită o profeție despre Sion, și o astfel de profeție se referă numai la Sion, deoarece destinatarului i se adresează de pe terenul pe care se află Sionul. Biserica dimpotrivă se află pe un cu totul alt principiu al relațiilor cu Dumnezeu decât Israel și de aceea nu poate fi vorba de ea. Alocuțiunile morale se referă totdeauna la starea morală și relațiile celor apelați și de aceea nu pot fi transpuse la aceia care se află pe un cu totul alt principiu de relații cu Dumnezeu. De aceea destinatarii nu pot fi interpretați simbolic. Vedem în aceasta cât de important este să studiem cu grijă și să înțelegem și alte părți din Scriptură. În acest caz special este vorba de a înțelege corect ființa Bisericii (și ființa lui Israel).³⁶ Desigur anumite principii morale generale – cum ar fi de exemplu, că Dumnezeu este credincios sau că judecata lui Dumnezeu asupra păcatului trebuie să vină – pot fi folosite fără îndoială la alte categorii de destinatari.

7.10 Citate din Vechiul Testament în cartea Faptele Apostolilor

În acest capitol vrem să ne ocupăm cu citate profetice care după părerea unora și-au găsit deja împlinirea în Adunare (Biserică). Vrem să explicăm de ce aceste locuri nu pot vorbi despre o împlinire în Biserică. Pentru aceasta studiem anumite citate din cartea Faptele Apostolilor, care după părerea unora arată cum ar trebui noi să ne imaginăm împlinirea profețiilor Vechiului Testament. În afară de aceasta vom studia un citat din Osea 2, care se întâlnește de două ori în epistole și care de asemenea deseori este greșit înțeles și fals interpretat.

7.10.1 Faptele Apostolilor 2.16-21

... 16 ci aceasta este ceea ce s-a spus prin profetul Ioel: 17 «Și va fi în zilele din urmă, zice Dumnezeu, că voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; și fiii voștri și fiicele voastre vor profeți; și tinerii voștri vor vedea viziuni și bătrânii voștri vor avea vise; 18 da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna în zilele acelea din Duhul Meu, și vor profeți. 19 Și voi face minuni sus în cer și semne jos pe pământ, sânge și foc și negură de fum. 20 Soarele se va preface în întuneric și luna în sânge, mai înainte de a veni ziua Domnului cea mare și glorioasă. 21 Și va fi că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit».” (Faptele Apostolilor 2.16-21)

Întrebare: De ce citează Pentru în Faptele Apostolilor 2 locul din Ioel 2.28-32?³⁷ Nu voia el să arate că această profeție s-a împlinit la Rusalii?

Răspuns: Petru arată iudeilor că ceea ce s-a petrecut în odaia de sus nu era în contradicție cu Ființa lui Dumnezeu. Uni considerau că este așa și batjocureau, că apostoli și cei prezenți ar fi

³⁶ Din acest motiv acordăm în cartea noastră un spațiu larg comentariului la Efeseni 1-3; Coloseni 1-2; Galateni 3 și Romani 9-11.

³⁷ În alte traduceri ale Bibliei locul acesta este în Ioel 3.1-5.

beți (Faptele Apostolilor 2.13). Însă Petru le dovedește, că nu este așa, ci că totul are loc conform gândurilor lui Dumnezeu. În privința aceasta Petru putea să citeze și alte locuri care vorbesc despre revărsarea Duhului Sfânt (de exemplu Isaia 32.15; 44.3; Ezechiel 39.29). Dar niciunul din aceste locuri nu vorbește despre turnarea Duhului Sfânt *peste orice făptură*, ci numai despre turnarea Duhului Sfânt *peste Israel*. Deoarece la Rusalii Dumnezeu era pregătit să meargă în afara granițelor lui Israel la națiuni, pentru ca și din ele să adune „un popor pentru Numele Său” (Faptele Apostolilor 15.14), Petru nu putea cita un loc mai potrivit decât cel din Ioel 2.28-32.

Însă să observăm bine, cum citează Petru locul acesta. El nu spune nicidecum, că această profeție s-a împlinit, căci el spune: „*Aceasta este* ceea ce s-a spus prin profetul Ioel” (versetul 16). Petru face aici numai o *aplicare* a acestui loc. El atrage atenția concetățenilor lui iudei, că ei nu trebuie să fie uimiți de fenomenul care a avut loc la Rusalii, deoarece deja Vechiul Testament a vestit un timp în care se va revărsa Duhul Sfânt, în urma căruia fiii și fiicele vor începe să procească. Însă prin aceasta Petru nu spune că profeția din Ioel 2 s-a împlinit, ci că aceia care tăgăduiesc pe Dumnezeu ca inițiator al acestei întâmplări pot găsi în propriile lor scrieri profețită revărsarea Duhului.

În afară de aceasta Petru nu citează exact locul din Ioel 2, ci el este călăuzit de Duhul să completeze citatul și să-l schimbe, ca să-l adapteze la situația actuală. Primele versete din Ioel 2.28 „Și va fi așa: după aceea” el le completează cu cuvintele „în zilele din urmă”. Aici Petru vrea evident să arate clar că ceea ce a avut loc *acum la Rusalii* nu este împlinirea, ci o aplicare. Împlinirea propriu-zisă el o strămută dimpotrivă în *zilele din urmă*. Prin aceasta în zilele din urmă urmează să aibă loc *ceva mai mare*. De asemenea Petru modifică locul din Ioel „... voi turna Duhul Meu” în „... că voi turna *din* Duhul Meu” – de asemenea o referire clară la faptul că Petru nu vorbește despre împlinire la Rusalii. În afară de aceasta trebuie observat că în Ioel 2 este vorba de rămășița iudaică din timpul din urmă și nu de Biserică, care în majoritatea este adunată *dintre* națiuni. În epistola către Romani Pavel arată mai târziu în același sens, când scrie: „Și nu numai ea, ci și noi înșine, care avem *cele dintâi roade ale Duhului*” (Romani 8.23). La Rusalii a fost vărsat *din* Duhul Său; cei adunați erau cele dintâi roade ale Duhului și prin aceasta evenimentul de la Rusalii nu era încă împlinirea făgăduinței din Ioel 2 sau Isaia 32.15.

Ioel 2 poate să nu se fi împlinit și dintr-un alt motiv. Aceasta o arată contextul între revărsarea Duhului și minunile „sus în cer și semne jos pe pământ” (Faptele Apostolilor 2.19). Într-o vorbire foarte plastică este vorba de schimbări cosmice (sânge, foc, negură de fum, soare întunecat, luna în sânge). Revărsarea Duhului, pe care profetul Ioel o are în vedere, are loc într-un timp de judecăți îngrozitoare, care nu au fost la Rusalii. Să raportezi aceste imagini la minunile făcute de Domnul sau ale apostolilor, cu toate că ele sunt folosite pretutindeni în Cuvânt în legătură cu judecățile (vezi de exemplu Apocalipsa 6), este o tipologizare abuzivă.³⁸ Să vorbești aici despre o împlinire ar depăși cu mult Cuvântul lui Dumnezeu. Conform cu Matei 24.29,30 împlinirea judecăților din Ioel 2 se va face în ziua revenirii Domnului Isus.

³⁸ Vezi R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 25-26. Este uluitor că tocmai R. Senk, care este împotriva unei interpretări tipologic-alegoric a Scripturii (în aceeași lucrare pag. 92-93), el însuși folosește această metodă aici ca să susțină felul lui de gândire.

Aceleași fenomene la soare și la lună le găsim și în Ioel 2 și în Faptele Apostolilor 2. Atunci Dumnezeu va revărsa din nou Duhul Său.

Să te rogi în timpul actual al Biserici pentru o revărsare a Duhului ar fi ca o tăgăduire a faptului că Duhul a fost revărsat deja la Rusalii și locuiește deja în Biserică și în fiecare credincios în parte. Înainte ca Dumnezeu să reverse din nou Duhul Sfânt, și anume în mod vast peste *orice făptură* (Ioel 2.28), trebuie mai întâi să aibă loc anumite evenimente: Biserica și prin aceasta și „Cel care oprește” (2 Tesaloniceni 2.6,7), Duhul Sfânt, trebuie să fi părăsit pământul; judecățile trebuie să fi trecut peste pământ și necazul zilelor acelea trebuie să se fi terminat (Matei 24.29).³⁹

Sfânta Scriptură este foarte precisă în felul ei de exprimare. Dacă evangheliile vorbesc despre faptul că una sau alta din scrierile Vechiului Testament *s-au împlinit*, atunci noi putem fi siguri că ele s-au împlinit literalmente. Un exemplu pentru aceasta găsim în evanghelia după Ioan 19.36,37: „Pentru că aceasta a avut loc ca să se îplinească Scriptura: «Nici un os nu I se va zdrobi» (Exod 12.46; Psalm 34.20). Și din nou o altă Scriptură zice: «Vor privi spre Cel pe care L-au străpuns» (Zaharia 12.10) (Ioan 19.36,37). Prima profeție s-a împlinit literalmente (vezi Ioan 19.33); a doua profeție nu s-a împlinit încă, cu toate că baza pentru împlinirea acestui loc din Scriptură, străpungerea, a fost pusă tocmai aici la răstignire. Cândva rămășița din Israel *va privi* literalmente la Acela pe care L-au străpuns și Îl vor primi ca Mesia al lor. Atunci se va împlini și locul din Scriptură din Zaharia 12.11: „În ziua aceea va fi plângere mare în Ierusalim, ca plângerea din Hadadrimon în valea Meghidonului.”

În cele două citate din Vechiul Testament din Faptele Apostolilor nu citim cuvintele: „... și s-au împlinit”. De aceasta ar trebui să țină seama toți aceia care sunt convingși de împlinirea tuturor acestor profeții. În contrast cu aceasta putem considera o împlinire textuală acolo unde aceasta este amintită categoric (de exemplu Faptele Apostolilor 13.32 și versetele următoare).

7.10.2 Faptele Apostolilor 2.29-36

29 Fraților, să-mi fie îngăduit să vă spun deschis despre patriarhul David că a murit și a fost și înmormântat, și mormântul lui este între noi până în ziua aceasta. 30 Fiind deci profet și știind că Dumnezeu i-a jurat cu jurământ ca din rodul coapselor lui să stea pe tronul său, 31 văzând mai dinainte, el a vorbit despre învierea lui Hristos: că n-a fost lăsat în Locuința morților, nici carnea Lui n-a văzut putrezirea. 32 Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus, pentru care noi toți suntem martori. 33 Fiind deci înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți. 34 Pentru că David nu s-a suit în ceruri, ci el însuși spune: «Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, 35 până voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale». 36 Să știți deci sigur toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a făcut și Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit“. (Faptele Apostolilor 2.29-36).

³⁹ Acesta este un argument important pentru faptul că Biserica trebuie să fi fost răpită înainte de acest timp. Căci ce ar însemna revărsarea Duhului, dacă Duhul Sfânt este deja aici pe pământ și locuiește în Biserică și în fiecare credincios? Duhul poate fi turnat numai atunci așa cum este făgăduit în Ioel 2, când El mai înainte a părăsit pământul.

Întrebare: Nu spune clar locul acesta din Scriptură că Hristos stă acum pe tronul lui David și că domnia lui pământească făgăduită a fost acum mutată în cer?

Răspuns: Despre ce tron este vorba în versetul 30 precum și în versetele 34-36? Evident în versetul 30 este vorba de tronul lui David; acest tron va fi un tron pământesc. Mesia ar trebui să fie un urmaș al lui David și ar trebui să domnească peste un Israel restaurat. Citim aceasta în Psalmul 132.11: „Domnul i-a jurat lui David în adevăr, nu Se va întoarce de la aceasta: «Din rodul trupului tău voi pune pe tronul tău»” Deci versetul 30 vorbește clar despre tronul lui David.

Versetele 34-36 vorbesc evident despre un alt tron: este un tron în cer și un loc la dreapta lui Dumnezeu. După ce Israel a lepădat pe Mesia al lui, Dumnezeu a dat Fiului Său locul de onoare la dreapta Sa. Domnul Isus șade acum - cu Tatăl Său – pe tronul Tatălui, nu pe tronul lui David (acesta este tronul Lui propriu). Citim aceasta și în Apocalipsa 3.21: „Învingătorului îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și *Eu* am învins și M-am așezat *cu Tatăl Meu pe tronul Său*.” Cât timp va sta Domnul Isus pe tronul Tatălui? „Șezi la dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale” (Psalm 110.1), spune Dumnezeu. Atunci se va împlini Matei 25.31: „Dar când va veni Fiul Omului în gloria Sa, și toți îngerii cu El, atunci va șede pe tronul gloriei Sale”. Acest moment nu a venit încă. Este interesant că apostolul Petru nu citează aici din Psalmul 132.11, unde Dumnezeu a făgăduit lui David să pună pe tronul său „din rodul trupului” lui, ci din Psalmul 110.1. Dar aici nu este amintit *rodul trupului său*, ci *Domnul* lui David. Și conform Psalmului 110 Dumnezeu nu va pune pe Domnul lui David (pe Domnul Isus) pe tronul lui David, ci la dreapta lui Dumnezeu.

Din aceste versete devine clar că afirmația că Domnul Isus ar sta deja astăzi pe tronul lui David și prin aceasta Scripturile Vechiul Testament s-ar fi împlinit deja nu este întemeiată. Aceasta nu se poate deduce clar nici din Faptele Apostolilor 2 și nici această interpretare nu este în concordanță cu mărturia generală a Sfintei Scripturi. Și aici este valabil principiul hermeneutic din 2 Petru 1.20: „... știind întâi aceasta, că nici o profeție a Scripturii nu se interpretează singură”.

Domnul Isus nu domnește acum ca *Fiu* al lui David, ci mai degrabă ca *Domn* al lui David; din acest motiv este citat Psalmul 110 în Faptele Apostolilor 2. Cine vede poziția pe care Domnul Isus o ocupă aici numai în legătură cu făgăduințele date lui David, acela disprețuiește poziția care a fost dăruită Domnului Isus pe baza glorificării lui Dumnezeu la cruce. Poziția Lui ca Fiu al Omului, ca Omul al doilea și ultimul Adam și în mod deosebit ca și Cap al trupului este mult mai presus de gloria pe care El o va avea ca Fiu al lui David. Dacă în Faptele Apostolilor 2 se privește această glorie deosebită ca Fiu al lui David ca fiind deja împlinită, atunci o altă glorie ar fi depășită (fără valoare): ceea ce sub Solomon nu a ajuns la îndeplinire, va face El în glorie și va păstra cu statornicie. Solomon nu a ajuns la pacea desăvârșită și prin lipsa lui de credincioșie a pus germenul împărțirii împărăției (1 Împărați 11.26,33); Hristos însă va aduce pacea desăvârșită.

Este foarte regretabil, când tronul lui David este pus pe aceeași treaptă cu tronul Tatălui. În felul acesta sunt aduse împreună lucruri pe care Cuvântul lui Dumnezeu le desparte clar unul

de altul.⁴⁰ La o comparație paralelă a acestor două tronuri (compară Ieremia 23.5; 33.15; Ezechiel 37.23,24; Luca 1.32,33 cu Evrei 1.3; 3.14-5.4) devine clar că ele sunt diferențiate clar unul de altul.

7.10.3 Faptele Apostolilor 3.19-26

19 Pocăiți-vă deci și întoarceți-vă, ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină timpuri de înviore de la fața Domnului 20 și să-L trimită pe Acela care a fost rânduit dinainte pentru voi, pe Isus Hristos, 21 pe care cerul trebuie, în adevăr, să-L primească, până la timpuri de restabilire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi profeți din vechime. 22 Moise, în adevăr, a zis: «Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica dintre frații voștri un Profet ca mine; de El să ascultați în toate câte vă va vorbi. 23 Și va fi că orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi nimic din popor». 24 Și, în adevăr, toți profeții de la Samuel și cei care au urmat, atâți câți au vorbit, au și anunțat zilele acestea. 25 Voi sunteți fiii profeților și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, zicând lui Avraam: «Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului». 26 Dumnezeu, înviindu-L pe Slujitorul Său, vi l-a trimis întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare de la răutățile voastre. (Faptele Apostolilor 3.19-26)

Întrebare: Nu atribuie dispensaționaliști prea mult locului din Faptele Apostolilor 3.19-26 atunci când cu privire la restabilirea tuturor lucrurilor se gândesc la Împărăția păcii de o mie de ani? Nu este vorba mai degrabă de înviorearea sufletului aceluia care se pocăiește?

Răspuns: Desigur dispensaționaliștii nu au nevoie de acest verset ca să justifice învățătura lor; totodată el confirmă învățătura lor, așa după cum vom vedea.

Citim în versetul 21: „... pe care cerul trebuie, în adevăr, să-L primească, până la timpuri de restabilire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi profeți din vechime.” În textul original în expresia „restabilirea tuturor lucrurilor” lipsește cuvântul „lucruri”; el a fost adăugat în diverse traduceri exclusiv din motive de limbă. Lui Israel i se cere să se pocăiască, pentru ca să vină „timpuri de înviore” (versetul 19). La versetul citat mai sus se observă că aici stă cuvântul „până”; „... până la timpuri de restabilire”, și continuă cu: „... despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi profeți din vechime.” După aceea urmează un citat din Deuteronom. Despre ce au vorbit profeții sfinți din vechime? Dacă citim cărțile profetice constatăm că restabilirea lui Israel constituie o parte mare a profeției.

În versetele 19 și 20 se spune: „... ca să vină timpuri de înviore de la fața Domnului și să-L trimită pe Acela care a fost rânduit dinainte pentru voi, pe Isus Hristos.” Hristos a fost trimis deja din cer, dar a fost lepădat și El S-a reîntors înapoi în cer, unde S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 1.3) și unde va sta „până Eu [spune Dumnezeu] voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale!” (Psalm 110.1). Noi am putea spune și: „...până la timpuri de restabilire a tuturor lucrurilor” (versetul 21). Desigur Dumnezeu va ierta păcatele fiecărui iudeu care se pocăiește. Dar ce L-ar determina pe Dumnezeu să trimită „pe Hristos rânduit mai dinainte”? Cu siguranță nu este vorba de pocăința fiecăruia în parte, ci pocăința Israelului

⁴⁰ Vezi Apocalipsa 3.21. Aici sunt amintite ambele tronuri într-un singur verset și diferențiate unul de altul.

întreg. Această pocăință va lua cândva dimensiune națională (Zaharia 12.10b,12). La revenirea Sa Hristos va nimici pe toți din popor care nu ascultă de El, așa cum a fost profețit în Deuteronom 18.15,18,19. Numai aceia care se pocăiesc și ascultă de Profetul adevărat, de Hristos, vor intra în Împărăție (compară cu versetul 23).

Dacă aici se vorbește de „timpuri (în greacă *kairos*) de înviore”, prin aceasta nu este vorba că o persoană individuală, care se pocăiește, are parte de o înviore a sufletului său prin iertarea de păcate. Nu, aceste „timpuri” au loc paralel cu „timpurile (în greacă *chronos*) de restabilire a tuturor lucrurilor”, ca și în Faptele Apostolilor 1.7. Și acolo se întâlnesc aceste două cuvinte pentru „timp” (*kairos* și *chronos*⁴¹). O comparare a locurilor din evanghelia după Matei 17.11 respectiv Marcu 9.1 cu Maleahi 4.5,6 arată clar la ce se referă acestea: în aceste locuri se arată că antemergătorul va avea o misiune în restabilirea tuturor lucrurilor și că aceasta va introduce „ziua Domnului”. Deci restabilirea tuturor lucrurilor este în legătură cu „ziua Domnului”, când va fi restabilit tot ce a fost distrus cândva; aceasta ne arată de exemplu deosebit de clar Ezechiel capitolele 40-48. Acest timp mai este numit în Matei 19.28 și „renașterea” și în Romani 8.21 timpul eliberării creației. El este caracterizat prin aceea că el va însemna o perioadă de timp de înviore pentru omenire. Aici este vorba de lucruri despre care se spune categoric că „Dumnezeu a vorbit prin gura sfinților Săi profeți din vechime” (versetul 21). Referirea la Moise, care urmează după acest verset, arată că este vorba de profeții Vechiului Testament. Însă despre ceea ce a avut loc acum la Rusalii, Cuvântul spune categoric că „în alte generații *n-a fost făcut cunoscut* fiilor oamenilor” (Efeseni 3.5) și era „*ascunsă* din veacuri și din generații” (Coloseni 1.26).⁴² Drept urmare deci nu poate fi vorba de o binecuvântare creștină.

Rezultat final: Și această secțiune din cartea Faptele Apostolilor stă în deplină armonie cu învățătura dispensațională și ne garantează faptul că Hristos va reveni din cer ca să restaureze toate lucrurile. Însă aceasta înseamnă totodată că nu toate lucrurile au fost restaurate și că Scriptura nu s-a împlinit încă.

7.10.4 Faptele Apostolilor 4.23-31

23 Și, fiind lăsați să plece, au venit la ai lor și au istorisit tot ce le spusese preoții de seamă și bătrânii. 24 Și ei, când au auzit, într-un gând și-au ridicat glasul către Dumnezeu și au spus: „Stăpâne, Tu ești Dumnezeul care ai făcut cerul și pământul și marea și toate câte sunt în ele, 25 care ai spus prin Duhul Sfânt, prin gura slujitorului Tău, David, tatăl nostru: «Pentru ce s-au dezlănțuit națiunile și s-au gândit popoarele la cele deșarte? 26 Împărații pământului s-au ridicat și mai-marii s-au adunat împreună împotriva Domnului și împotriva Hristosului Său». 27 Pentru că, într-adevăr, s-au adunat împreună în această cetate împotriva Sfântului Tău Slujitor, Isus, pe care L-ai uns, atât Irod cât și Ponțiu Pilat, împreună cu națiunile și cu popoarele lui Israel, 28 ca să facă tot ceea ce mâna Ta și planul Tău hotărâseră dinainte să fie. 29 Și acum, Doamne, privește la amenințările lor și

⁴¹ *kairos* caracterizează în mod deosebit calitatea unei anumite perioade de timp, în limba germană este exprimat mai bine prin genitiv: „timpurile înviorării” (Faptele Apostolilor 3.20). *chronos* dimpotrivă desemnează durata și derularea în timp a acestei perioade de timp.

⁴² În § 7.10.1 am dovedit că nici locul biblic citat de Petru din Ioel 2 în ziua de Rusalii nu era o împlinire a profețiilor vechi-testamentale.

dă robilor Tăi să poată vesti Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala, 30 întinzându-Ți Tu mâna, spre vindecare și spre a se face semne și minuni prin Numele Sfântului Tău Slujitor, Isus“. 31 Și, după ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul în care erau adunați și toți s-au umplut de Duh Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. (Faptele Apostolilor 4.23-31).

Întrebare: Nu s-a împlinit demult Psalmul 2.1,2 conform celor scrise în Faptele Apostolilor 4.23-31? Nu este aceasta o altă dovadă că toate profețiile s-au împlinit deja în Hristos?

Răspuns: Într-adevăr unele părți din Psalmul 2 se aplică la evenimentele care au avut deja loc în timpul vieții pe pământ a Domnului. Afirmția versetului 7 al acestui psalm („... astăzi Te-am născut”) s-a împlinit deja cu prima venire în lume a Domnului, chiar dacă Psalmul 2 în sine vorbește și despre lucruri viitoare. Textual versetul 7 va fi rostit națiunilor abia la sfârșitul timpurilor, și atunci se va referi retrospectiv la prima Sa venire. Caracterul evenimentelor din viitor – când domnitorul roman dintre națiuni se va uni cu antihrist din Israel împotriva lui Hristos și ai Săi – s-a arătat deja în timpul primei veniri a Domnului pe pământ în Pilat și Irod; și cu toate acestea aceasta nu era împlinirea. Într-un anumit sens nu era nici măcar o împlinire parțială, căci afirmația din Psalm 2.1,2 stă în legătură directă cu versetele următoare: „Atunci le va vorbi în mânia Sa și-i va îngrozi în furia Sa. ,Și Eu am uns totuși pe Împăratul Meu peste Sion, muntele sfințeniei Mele.’ ... Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe vasul unui olar” (versetele 5,6 și 9). Aceste versete în mod foarte evident nu s-au împlinit, ci ele se vor împlini textual abia la împlinirea veacurilor. Cartea Apocalipsa și profețiile Vechiului Testament arată că distrugerea împreună a națiunilor, care va avea loc atunci, va avea o cu totul altă dimensiune decât în timpul primei veniri a lui Hristos și stă în legătură cu judecata imediată. Ce har, că Domnul Isus astăzi încă Își întinde mâna oamenilor ca Salvator; însă atunci El îi va întâmpina ca Judecător.

7.10.5 Faptele Apostolilor 13.32-34,41

32 Și noi vă vestim Evanghelia promisiunii făcute părinților, 33 că Dumnezeu a împlinit aceasta pentru noi, copiii lor, înviindu-L pe Isus, după cum este scris și în psalmul al doilea: «Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut». (Psalm 2.7) 34 Dar, că L-a înviat dintre morți, ca să nu Se mai întoarcă la putrezire, a spus astfel: «Vă voi da cele sfinte, cele de crezut ale lui David». ... 41 «Priviți, disprețuitorilor, și mirați-vă și pieriți; pentru că Eu fac o lucrare în zilele voastre, o lucrare pe care nicidecum n-o veți crede, dacă v-o va spune cineva»“. (Habacuc 1.5) (Faptele Apostolilor 13.32-34,41).

Întrebare: Nu arată clar locul din cartea Faptele Apostolilor 13.32-34 că toate speranțele lui Israel au fost împlinite în învierea Domnului? Sau în Psalmul 2.7⁴³ este vorba de întronarea Domnului Isus?

Răspuns: În locul acesta se folosește textual cuvântul „împlinit”, și așa cum știm, făgăduința dată lui Israel *s-a împlinit* cu adevărat: Fiul lui Dumnezeu a fost adus ca Mesia. Prin aceasta este vorba deci de o făgăduință foarte specială și nu de toate făgăduințele și speranțele lui

⁴³ „Tu ești Fiul Meu; Eu astăzi Te-am născut.”

Israel sau despre înviere. Dacă se ține seama de versetul paralel din Faptele Apostolilor 13.22⁴⁴, devine clar că prin această trezire nu este vorba de reînvierea lui Isus.

W. Kelly scrie în privința aceasta:

Acest verset oferă două posibilități de traducere. Ori se spune: „Prin aceea că El a trezit pe Isus” sau: „Prin aceea că El a sculat din morți pe Isus”. Ambele deodată nu pot fi. Cuvântul în limba greacă nu poate avea ambele înțelesuri în același timp, cu toate că în anumite cazuri, în funcție de context, sunt permise ambele variante de redare. Aici textul corect este: „Prin aceea că El a trezit pe Isus”. Contextul necesită aceasta. Pavel se referă la faptul că Isus ca Mesia a fost dat iudeilor în concordanță cu profeții. Într-adevăr cuvântul în limba greacă vorbește în mod obișnuit despre înviere. Dar el include în sine un domeniu mai larg decât numai simpla înviere. Cuvântul „a trezit” necesită completarea „dintre morți”, pentru a face clară referirea la înviere. Însă nu acesta este cazul în această predică înainte de versetul 34. De aceea eu cred că în versetul 33 nicidecum nu se vorbește despre înviere, ci de trezirea lui Isus ca Mesia, „după cum este scris și în psalmul al doilea: «Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut.»”

Aceasta este susținut de versetul următor și, după cum cred eu, dovedit, care ne arată în continuare: „Dar, că L-a înviat dintre morți ...” (versetul 34). Drept urmare recunoaștem doi pași: 1. Versetul 33 asigură că Dumnezeu și-a împlinit făgăduințele, prin aceea că El a trezit pe Mesia pentru poporul Său pe pământ. 2. Versetul 34 adaugă că în afară de aceasta El L-a înviat dintre morți. Aceasta este important; căci oferă o cheie pentru aplicarea corectă a psalmului al doilea, care frecvent și în mod greșit, eu sunt convins de aceasta, este aplicat la înviere.⁴⁵

Cine se gândește în versetul 33 deja la înviere, trebuie să poată explica ce înseamnă cuvântul „dar” din versetul 34, unde noi găsim realmente învierea. Aici se arată evident prin cuvântul „dar” un contrast față de versetul anterior și nu este numită una și aceeași chestiune. Pavel vorbește în discursul lui în sinagoga din Antiohia (Faptele Apostolilor 13.16-41) despre faptul că „Dumnezeu ... a adus lui Israel un Mântuitor” (versetul 23), că El nevinovat fiind a fost predat lui Pilat de către mai marii poporului (versetul 28) și că apoi Dumnezeu „L-a înviat dintre morți” (versetul 30). Această ordine (trezirea ca Mesia și învierea dintre morți) o demonstrează Pavel în versetele 33 și 34 cu două locuri din Biblie din Vechiul Testament. Profeția din Psalmul 2.7 s-a împlinit deja realmente. Domnul Isus a fost „trezit” ca Mesia, așa cum descrie Zaharia în Luca 1.68-70⁴⁶. Nici un iudeu nu are o scuză în zilele noastre, că nu poate crede în Hristos, căci venirea Lui este împlinirea făgăduinței care a fost dată poporului Israel în Psalmul 2 și în alte locuri.

Unii consideră că Psalmul 2.7 se referă la întronarea Domnului Isus. Într-adevăr atât în Egipt cât și în Babilon împăratul era denumit „fiul lui Dumnezeu”, și ritualul punerii pe tron constituia „conceperea” „fiului lui Dumnezeu”. Este îndoielnic dacă aceasta redă sensul Psalmului 2.7, chiar dacă nu este imposibil: în context cu Faptele Apostolilor 13.22, unde se

⁴⁴ „Și, după ce l-a înlăturat, le-a ridicat pe David ca împărat, despre care, mărturisind, a și spus: «Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va face toată voia Mea»” (Faptele Apostolilor 13.22).

⁴⁵ W. Kelly, *Lectures Introductory to the Study of the Acts, the Catholic Epistles and the Revelation*, Winschoten (H. L. Heijkoop) Reprint 1970 (tradus de J. Das).

⁴⁶ „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a făcut răscumpărare pentru poporul Său; și ne-a ridicat un corn de mântuire în casa lui David, slujitorul Său, după cum a vorbit prin gura sfinților Săi profeți care au fost de la început.” (Luca 1.68-70).

spune despre David că el a fost ridicat (textual: trezit) ca împărat („... le-a ridicat pe David ca împărat”), această interpretare este la fel de posibilă ca și cea mai dinainte. Acolo am văzut în ridicarea (trezirea) lui David mai întâi arătarea-lui-publică generală, în care nu este inclusă nici o împărăție (dar nici o înviere). (În § 7.10.6 dovedim că tronul pe care stă acum Domnul Isus nu este tronul lui David.)

Încă o remarcă la citatul următor din vorbirea lui Pavel. În Faptele Apostolilor 13.41 el citează locul din Habacuc 1.5. În timpul lui Habacuc această afirmație se referea în primul rând la caldeeni și apoi în timpul Faptelor Apostolilor s-a lăsat folosită cu privire la judecata iudeilor necredincioși de atunci, care a venit peste ei în anul 70 după Hristos. Dar împlinirea ei va avea loc abia în viitor. Aceasta se poate vedea din contextul din Habacuc 1.5 și versetele următoare: desconsiderarea lucrării lui Dumnezeu va atrage după sine judecata care va pune în umbră grozăvia faptelor înspăimântătoare ale caldeenilor din timpul lui Habacuc, ale romanilor în timpul lui Titus și chiar genocidul făcut iudeilor în timpul național-socialismului.

7.10.6 Faptele Apostolilor 15.14-17

14 Simon a istorisit cum întâi Dumnezeu a căutat să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său. 15 Și cu aceasta se potrivesc cuvintele profeților, după cum este scris: 16 «După acestea Mă voi întoarce și voi zidi din nou cortul cel căzut al lui David și voi zidi din nou ruinele lui și-l voi întări, 17 pentru ca rămășița de oameni să-L caute pe Domnul, și toate națiunile peste care este chemat Numele Meu, spune Domnul, care face acestea» (Amos 9.11,12) (Faptele Apostolilor 15.14-17).

Întrebare: Cum trebuie înțeles citatul din Faptele Apostolilor 15.14-17? Nu a fost construit cortul lui David, și nu șade Hristos deja pe tronul său, așa că binecuvântarea se revarsă deja astăzi asupra națiunilor?

Răspuns: În versetul 14 apostolul Iacov confirmă, că Dumnezeu a căutat să strângă *dintre* națiuni un popor pentru Numele Său. Pentru a primit această viziune de la Dumnezeu. Petru trebuia potrivit voii lui Dumnezeu să deschidă ușa spre națiuni (Faptele Apostolilor 15.7), căci el era cel care a primit „cheile Împărăției cerurilor” (Matei 16.19). Acum Iacov amintește un loc interesant din Vechiul Testament și îl aplică la situația amintită de Petru. Iacov *nu spune* categoric, acest loc s-a *împlinit*, ci: „... cu aceasta *se potrivesc* cuvintele profeților (versetul 15). El nu spune nici „*ale profetului Amos*”, ci „*ale profeților*”. Într-adevăr este un citat din mai multe locuri din Biblie; ne putem gândi în mod deosebit la Isaia 2.2 și Amos 9.11,12. În orice caz nu este textul exact din Amos 9.11,12. Este remarcabilă în mod deosebit expresia „după aceea”, deoarece această profeție din Amos 9 este inițiată cu „în ziua aceea”. Vom reveni imediat la aceasta.

Este deci „cortul lui David” deja ridicat, așa cum a fost anunțat și în Luca 1.32,33: „... și Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl Său; și va împărăți peste casa lui Iacov pentru totdeauna și Împărăția Lui nu va avea sfârșit”? Șade Hristos deja pe tronul Său?

Răspunsul este: Nu, Hristos nu șade încă pe tronul Său, și cortul lui David nu a fost încă construit, căci Hristos nu șade pe tronul Lui propriu, ci împreună cu Tatăl pe *tronul Tatălui*: „Domnul a zis Domnului Meu: „Șezi la dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale” (Psalm 110.1). Atâta timp cât vrăjmașii nu au fost puși ca așternut al picioarelor Sale, Hristos șade pe tronul Tatălui: la dreapta Tatălui. Citim aceasta și în Apocalipsa 3.21: „Învingătorului îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am învins și M-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul *Său*.” Cortul lui David nu a fost încă restaurat și Hristos nu șade încă pe tronul – lui David – Său, ci pe tronul Tatălui.

Va veni însă timpul când Hristos va șede pe tronul Lui propriu. Despre acest moment vorbește Matei 25.31: „Dar, *când* va veni Fiul Omului în gloria Sa, și toți îngerii cu El, *atunci* va șede pe tronul gloriei Sale.” Cu privire la timpul când va fi reconstruit cortul lui David, nu din întâmplare Amos adaugă: „... și-l voi construi *ca în zilele din vechime*” (Amos 9.11). Această profeție se referă direct la situația așa cum era ea în Vechiul Testament, și nu permite să fie interpretată la un cort spiritual.

Cu ce scop citează Iacov acest loc din Vechiul Testament? Pe de o parte ascultătorii nu ar trebui să se mire că și națiunile vor veni sub binecuvântare, căci aceasta a fost făgăduit deja de mult prin profeți, și pe de altă parte Iacov prezintă „planul de derulare” pentru împlinirea făgăduințelor iudaice: „... cum *întâi* Dumnezeu a căutat să ia dintre națiuni un popor” (versetul 14). După aceea el vorbește despre ceea ce va veni *după aceea*. Astfel el este călăuzit de Duhul să rostească expresia „după aceea”, cu toate că Amos spune „în zilele acelea”. Deci Dumnezeu era într-adevăr în momentul să strângă *dintre* națiuni un popor pentru Numele Său, dar El, după ce numărul acestora va fi deplin, „după aceea” va construi cortul lui David (pe izraeliți). Atunci și „restul oamenilor” (națiunile) vor căuta pe Domnul. Deci în timp ce în timpul de acum este strâns „*dintre* națiuni” un popor pentru Numele Său, „după aceea” națiunile vor avea parte într-o măsură mult mai mare de binecuvântarea lui Dumnezeu – nu în ceea ce privește calitatea binecuvântării, ci în ceea ce privește cantitatea ei: atunci va fi vestită Evanghelia Împărăției și într-o măsură mult mai mare decât astăzi „*toate* națiunile” vor fi făcute ucenici (Matei 28.19,20). Toți oamenii dintre națiuni, care vor intra în Împărăție, vor fi binecuvântați (vezi fig. 4).

Că Dumnezeu a căutat *întâi* să ia dintre națiuni (versetul 14) era ceva neașteptat. Căci profeții Vechiului Testament au profețit mereu că națiunile vor fi „cercetate” prin Israelul restaurat (deci *după* și nu *întâi*!). Prin aceasta puteau toți ascultătorii, care cunoșteau Vechiul Testament, să cunoască că Dumnezeu întrerupe căile Sale cu Israel și intercalează altceva. Iacov nu se îndoiește că făgăduințele date lui Israel se vor împlini în viitor, dar el cunoaște de asemenea și faptul că în perioada intermediară Dumnezeu va aduna „*dintre* națiuni un popor pentru Numele Său” (versetul 14), până când numărul lor va fi deplin și cortul lui David va fi reconstruit și Hristos Se va așeza pe tronul Lui propriu.

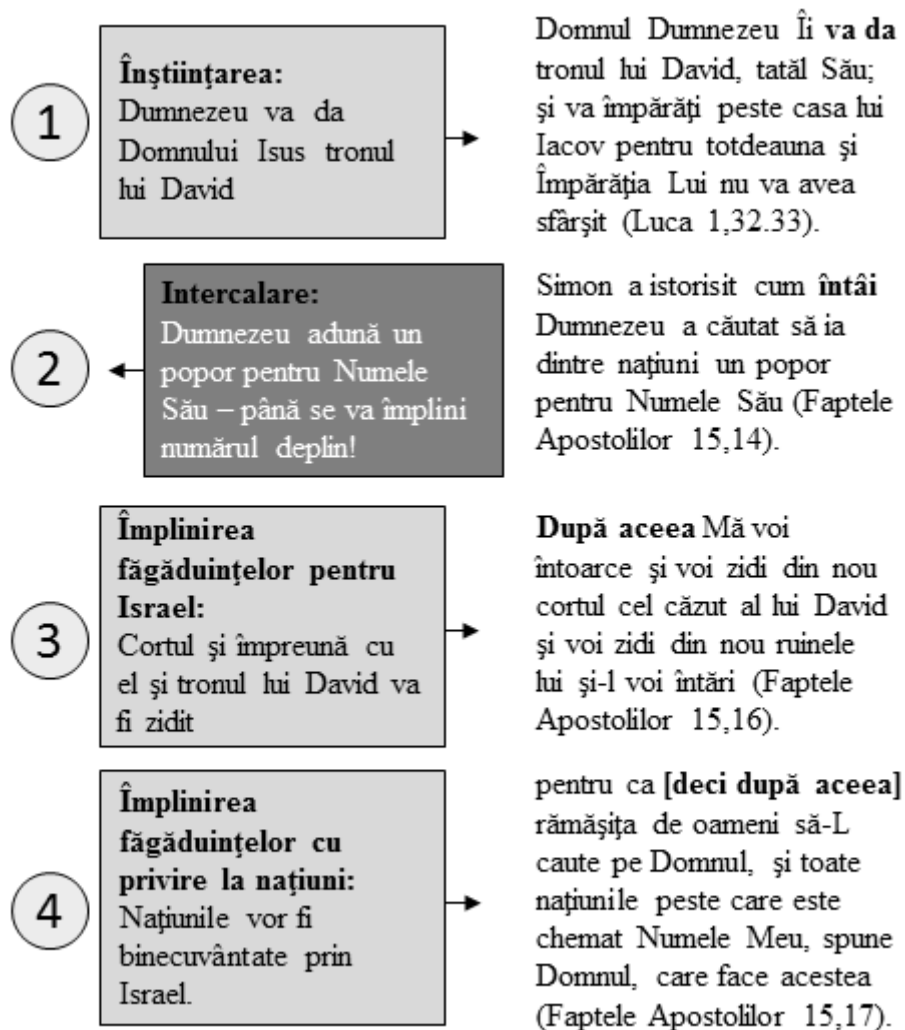


Fig. 4 „Planul evenimentelor” prezentat de Iacov în Faptele Apostolilor 15

7.10.7 Faptele Apostolilor 26.6-8

6 Și acum m-am înfățișat să fiu judecat pentru speranța promisiunii făcute de Dumnezeu părinților noștri, 7 la care speră să ajungă cele douăsprezece seminții ale noastre, slujind neîncetat, noapte și zi. Pentru această speranță, împărate, sunt acuzat de iudei. 8 De ce vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morții? (Faptele Apostolilor 26.6-8)

Întrebare: Nu este vorba în Faptele Apostolilor 26.6-8 iarăși despre înviere? Și nu arată aceasta că prin făgăduința dată părinților se înțelege de fapt învierea?

Răspuns: Ca și în Faptele Apostolilor 13.32,33 și aici cu privire la nădejdea în făgăduința care a fost dată părinților nu este vorba de înviere, ci de *Mesia*, Lăstarul, Urmașul, care trebuia să fie baza fiecărei binecuvântări a lui Israel. Poporul nu avea nici o nădejde cu privire la înviere; despre aceasta nu citim nimic în Scripturi. De aceea versetul 8 introduce un gând suplimentar:

tot așa cum Pavel un verset mai târziu (în Faptele Apostolilor 13.34) ajunge să vorbească despre învierea lui Hristos, tot așa și aici în capitolul 26, după ce mai înainte a amintit speranța în Mesia (versetele 6 și 7), ajunge să vorbească în versetul 8 despre înviere, deoarece ea este baza pentru faptul că planurile lui Dumnezeu nu au eșuat odată cu moartea lui Mesia și această speranță este încă îndreptățită.

7.10.8 Faptele Apostolilor 26.22,23

22 Primind deci ajutor de la Dumnezeu, am stat până în ziua aceasta, mărturisind și celor mici și celor mari, nespunând nimic altceva decât ceea ce și profeții și Moise au spus că trebuie să fie: 23 că Hristosul trebuia să pătimească și că El, Cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină, atât poporului, cât și națiunilor. (Faptele Apostolilor 26.22,23)

Întrebare: Se spune:

Acest loc arată clar, că Evanghelia nu conține nimic pe care să nu-l fi spus deja mai dinainte profeții.⁴⁷ – Aici ar fi o ocazie bună să se predice învățătura tainică a Bisericii, dar Pavel nu face aceasta. Dimpotrivă, el spune categoric că el nu a predicat nimic, pe care Moise și profeții să nu-l fi vestit deja. Există o ilustrare mai clară a faptului cât de necesar este să se ia seama la cuvintele lui Pavel, „așa cum a fost descoperită acum” (Efeseni 3.5), când el a vorbit despre taină?⁴⁸

Răspuns: La interpretarea Scripturii trebuie să ținem seama, să nu scoatem versetele din contextul lor. Tocmai în Efeseni 3.5 scrie Pavel că taina era ascunsă generațiilor anterioare: „... care în alte generații *n-a fost făcută cunoscut* fiilor oamenilor.” Acest fapt este confirmat încă de două ori în epistolele lui Pavel: în Romani 16.25 și în Coloseni 1.26. În locul acesta Pavel arată chiar categoric că această taină abia „acum” a fost descoperită. În afară de aceasta taina era ascunsă „în Dumnezeu” (Efeseni 3.9) și nu în scrierile profeților.⁴⁹

În Faptele Apostolilor 26.22 fraza nu se termină cu „a vorbit”, ci se spune în ce context noi trebuie să căutăm pe „nimic altceva”: este vorba de suferințele lui Hristos, de înviere și de lumina pentru Israel și pentru națiuni. Despre aceste lucruri au vorbit desigur Moise și profeții. Însă taina stă nu în contrast cu afirmațiile profeților, căci aceste afirmații lasă să se vadă aceasta, așa cum am arătat în alte locuri (vezi de exemplu prima adnotare la § 3.1).

7.10.9 Faptele Apostolilor 28.20

Deci pentru acest motiv v-am chemat: să vă văd și să vă vorbesc; căci pentru speranța lui Israel sunt legat cu acest lanț (Faptele Apostolilor 28.20).

⁴⁷ P. Mauro, *The Hope of Israel*, Swengel (Reiner Publications) 1970, pag. 29 (tradus).

⁴⁸ O. T. Allis, *Prophecy and the Church*, Philadelphia (The Presbyterian and Reformed Publishing Co.) 1945, pag. 151 (tradus).

⁴⁹ Prin scrierile profetice respectiv profeții în Romani 16.26 și Efeseni 3.5 nu este vorba de scrierile și profeții Vechiului Testament, ci ai Noului Testament. Acestea le aparțin de exemplu Iuda, Marcu și Luca, dar și apostolii, care erau nu numai apostoli, ci totodată erau și profeți. În mod precis în Efeseni 3.5 sunt amintiți și „apostolii”, care existau abia în timpurile nou-testamentale.

Întrebare: Pentru dispensaționaliști trebuie să fie pur și simplu contradicție faptul că un creștin este întemnițat pentru speranța lui iudaică, deoarece ei susțin că iudeii și Biserica au speranțe total diferite.

Răspuns: Așa cum am văzut în locurile de mai înainte, speranța lui Israel nu este Împărăția, ci Hristos. Și Hristos este speranța lui Israel la fel cum El este speranța Bisericii („Pavel, apostol al lui Isus Hristos, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și a lui Hristos Isus, speranța noastră”; 1 Timotei 1.1). În privința aceasta nu este nici o diferență.

7.11 Citatul din Osea în Romani 9.25,26

25 După cum spune și în Osea: „Pe «Nu-i poporul Meu» îl voi numi «Popor al Meu»; și pe «Nu e preaiubită», «Preaiubită». 26 Și va fi: În locul unde li s-a spus: «Voi nu sunteți poporul Meu», acolo vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu“. (Osea 2.1) (Romani 8.25,26).

Întrebare: Înainte de toate în Romani 9 apostolul Pavel citează unele versete din Vechiul Testament (din Osea). Aici el arată cum trebuie să ne comportăm în Noul Testament cu profețiile din Vechiul Testament. Nu dovedește faptul că Pavel citează acolo profeții din Vechiul Testament, că ele s-au împlinit deja?

Răspuns: Acesta este unul din argumentele cele mai ispititoare al acelor care resping învățătura despre economii (epoci). Se crede că apostolul ne-ar da aici cheia cum trebuie să ne comportăm cu profețiile Vechiului Testament. Prin faptul că Pavel citează pe profetul Osea, el ar dovedi că profețiile Vechiului Testament referitoare la Israel s-ar fi împlinit în Biserică, și acesta ar fi felul în care de acum înainte s-ar împlini profețiile. Textual ar fi într-adevăr așa, că Israel este privit ca „nu este popor al Meu” și mai târziu va fi restabilit și din nou va fi numit „poporul Meu”. Așa cum ar arăta locul acesta din Scriptură, toate acestea s-ar împlini astăzi în Biserică.

Susținătorii învățaturii despre economii văd pe deplin ce dorește să spună Pavel aici: Dumnezeu recunoaște pe aceia, care erau „nu sunt poporul Meu” – națiunile -, ca „popor al Meu”. Însă prin aceasta Pavel nicidecum nu constată că aceasta ar fi împlinirea propriu-zisă, și anume din următoarele motive:

1. Pavel citează în versetele care urmează 27 și 28⁵⁰ din Isaia 10.22,23 și în versetul 33⁵¹ din Isaia 8.14 și 28.16. În aceste citate apostolul aplică categoric profeția la același popor, căruia inițial i-a și fost dată profeția: Israel. Citatele din cartea Osea nu dovedesc că aceste locuri nu vor primi o împlinire textuală; ele dovedesc mai degrabă

⁵⁰ „Iar Isaia strigă despre Israel: ,Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, rămășița va fi mântuită. Pentru că El duce cuvântul la bun sfârșit și îl grăbește în dreptate, deoarece Domnul va împlini în grabă cuvântul pe pământ.”

⁵¹ „... după cum este scris: ,Iată, pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere; și cine crede în El nu va fi dat de rușine.”

că apostolul Pavel aplică scrierile Vechiului Testament la situații din timpul Noului Testament, fapt la care el îndeamnă și în alte locuri (Romani 15.4; 1 Corinteni 10.6).

2. În Osea este vorba despre un popor care prin păcat și-a pierdut statutul de „poporul Meu” și prin aceasta a devenit „nu este popor al Meu”. Mai târziu însă prin harul lui Dumnezeu și prin pocăința poporului el va deveni iarăși „poporul Meu”. În felul acesta aceasta nu poate fi aplicat la națiuni, căci acestea niciodată nu au posedat statutul de popor al lui Dumnezeu și drept urmare nici nu l-au pierdut. Pavel a avut aici în vedere nu o interpretare ci o aplicare a locului din Vechiul Testament.
3. Apostolul este într-adevăr conștient de diferența între Israel și națiuni, însă el nu vrea să îndrepte atenția spre *diferență*, ci spre *paralelă*. Izraeliții nu voiau să accepte că acum și națiunile au venit sub harul lui Dumnezeu. Și apostolul arată neamurilor lui din poporul său, că Dumnezeu este drept, când El arată har națiunilor, căci El îi va întâmpina și pe ei, pe iudei, în viitor în același fel. Așa cum izraeliții au *devenit* „nu sunt popor al Meu”, tot așa națiunile *erau* dintotdeauna „nu sunt popor al Meu”. Dacă izraeliții vor avea parte de harul să fie numiți din nou „poporul Meu”, de ce același har să nu fie și partea celor dintre națiuni? Pavel nu vrea nicidecum aici să interpreteze pe profetul Osea și prin aceasta să arate că această profeție s-ar fi împlinit acum în națiuni. Și tot așa de puțin vrea prin aceasta să dea de înțeles că toate profețiile se vor împlini în viitor în felul acesta, prin aceea că toate făgăduințele date lui Israel începând de acum sunt valabile și pentru națiuni. Ca de la capul locului să excludă un astfel de gând și să confirme că toate făgăduințele date lui Israel rămân valabile, Pavel interpretează celelalte citate din Isaia în continuare în același capitol aplicându-le la Israel.
4. Pavel nu vorbește despre împlinirea profeției, ci el spune numai: „*După cum* spune și în Osea”, și citează apoi locul din Biblie, ca prin aceasta să arate o *paralelă*.

7.12 Interpretarea Psalmilor

7.12.1 Greutatea interpretării

Exemplar pentru scrierile profetice vrem să arătăm pe baza cărților psalmilor, cum trebuie interpretate cărțile profetice. Noi am ales tocmai această carte profetică, deoarece mulți nici nu o recunosc ca atare, ci o consideră exclusiv o carte poetică, pe care ei o aplică – în mod greșit, după cum vom vedea – direct la creștini.

Chiar și mulți scriitori erudiți credincioși Bibliei deseori nu au înțeles corect Psalmii. De ce? Cine vrea să studieze Psalmii, trebuie să țină seama că adevărurile creștine nu erau încă revelate în Vechiul Testament. De asemenea ar trebui ca aceste adevăruri creștine să fie bine cunoscute, pentru a înțelege diferența între poziția credincioșilor din timpul Vechiului Testament și a credincioșilor creștini de astăzi. Psalmii au într-adevăr natură profetică, însă de cele mai multe ori nu dau o profeție directă despre evenimentele viitoare. Ei conțin mai degrabă profeții indirecte, prin aceea că ei redau sentimente și gânduri ale credincioșilor în

împrejurările de atunci și cele viitoare. Pentru a cunoaște profețiile din celelalte cărți profetice ale Bibliei este o premisă pentru a putea ordona Psalmii în contextul profetic corect.

Multe interpretări greșite la interpretarea Psalmilor ar putea fi evitate dacă s-ar ține seama cum sunt citați Psalmii în Noul Testament. Noul Testament ne dă indicații clare cum trebuie interpretați Psalmii.

7.12.2 O carte profetică

Multe profeții ale Psalmilor s-au împlinit în Hristos. Astfel Ioan se referă în evanghelia lui în capitolul 19 de trei ori la Psalmii și arată cum ei s-au împlinit prin Hristos.

Că Psalmii au caracter profetic, găsim foarte clar în evanghelia după Matei 13.35: Domnul Isus vorbește despre profeți și citează cu această ocazie Psalmul 78.2. Spre deosebire de celelalte cărți profetice, în Psalmii nu Dumnezeu vorbește direct omului, ci omul vorbește lui Dumnezeu: un credincios izraelit, care are o relație cu Dumnezeu, vorbește Dumnezeului său. Uneori este chiar Domnul Isus Însuși, al cărui glas îl auzim, însă uneori sunt și aceia care stau în legătură cu El. Nu Adunarea (Biserica)! Nu, este vorba de credincioșii izraeliți din viitor.

În multe locuri din Psalmii sunt amintite evenimente care încă nu au avut loc. De exemplu în Psalmul 2 Mesia este uns ca Împărat peste Sion. Aceasta va avea loc evident abia în viitor. Unii vor să vadă împlinirea profețiilor din Psalmii în Biserică. Cu toate că se recunoaște că Pavel în epistola către Romani 11.9,10 prin citatul din Psalmul 69.22,23 explică lepădarea lui Israel și prin aceasta aplică acest Psalm textual la Israel, se vrea spiritualizarea afirmației din Psalmul 69.35,36⁵² și ea se aplică la Biserică – o interpretare foarte inconsecventă și samavolnică.

Un exemplu interesant în acest context este Psalmul 118.26: „Binecuvântat fie cel care vine în Numele Domnului!” Mulțimea poporului în Israel a strigat aceasta Domnului (Matei 21.9), care era ca Om smerit în mijlocul lor. Cu regret însă, așa cum știm, înapoia acestor cuvinte nu era o credință reală. Din acest motiv Domnul în Matei 23.39 a mutat împlinirea cuvintelor acestui Psalm în viitor: acest strigăt va fi rostit cândva de Ierusalim, care acum L-a respins și din acest motiv „nicidecum nu Mă veți mai vedea de acum”; însă atunci ei Îl vor vedea iarăși. Nu se poate înțelege cum se vrea punerea acestor lucruri în legătură cu Adunarea (Biserica).

7.12.3 Poziția credincioșilor în Psalmii

Mulți se confruntă cu dificultăți, că ei citesc mereu în Psalmii despre gânduri și strigăte de răzbunare. Noi nu trebuie să trecem cu vederea că Psalmii sunt o carte a Vechiului Testament și profețiile ei se referă la un timp postcreștin, în măsura în care ele nu s-au împlinit. Psalmii de răzbunare arată că aici nu se vorbește limbajul Bisericii. Pentru noi credincioșii creștini se spune: „Nu vă răzbunați singuri, preaiubiților, ci dați loc mâniei, pentru că este scris: „A Mea

⁵² „Pentru că Dumnezeu va mântui Sionul și va zidi cetățile lui Iuda; și vor locui acolo și-l vor stăpâni; și sămânța slujitorilor Săi îl va moșteni și cei care iubesc Numele Său vor locui în el.”

este răzbunarea, Eu voi răsplăti’, spune Domnul” (Romani 12.19). Rugăciunea pentru răzbunare și ajutor împotriva dușmanilor este o rugăciune pe care izraeliții în Vechiul Testament pe drept puteau s-o rostească și pe care o vor rosti iarăși în viitor în timpul necazului dinaintea Împărăției de o mie de ani (compară cu Apocalipsa 6.10). În contrast cu noi creștinii acești credincioși aveau și au o chemare pământească. Făgăduințele lor pământești au fost și vor fi împlinite prin aceea că Dumnezeu va nimici „răul” de pe pământ și credincioșii din Israel vor fi binecuvântați chiar acolo.

O altă diferență importantă constă în aceea că Psalmii ne prezintă credincioși care stau sub Lege. Însă creștinii nu stau sub Lege – spre deosebire de Israel, atât atunci cât și în viitor iarăși. Exemplele cele mai cunoscute pentru aceasta din Psalmii sunt Psalmii 19 și 119.

În capitolul al treilea al epistolei către Romani, Pavel vorbește despre iudei (vezi versetul 1) și citează din mai mulți Psalmii. Apoi el spune despre Lege: „... orice zice Legea vorbește celor de sub Lege” (Romani 3.19). Mulți Psalmii redau sentimentele acelor care sunt sub Lege; acesta ar putea fi un motiv pentru care unii creștini găsesc sentimentele lor exprimate așa de bine în Psalmii: deoarece ei înșiși se văd ca fiind sub Lege.⁵³

Între poziția unui credincios aflat sub Lege și a unui creștin credincios sunt și alte diferențe importante:

- *Nu era cunoscută lucrarea de răscumpărare înfăptuită.* Și pentru credincioșii din Vechiul Testament (ca și pentru cei de mai târziu) este o răscumpărare⁵⁴, fără îndoială, însă ea nu era cunoscută ca fiind înfăptuită.
- *Dumnezeu nu era revelat ca Tată.* Noi găsim într-adevăr cuvântul „tată” (în Psalmul 68 sau și în 89), dar aici el înseamnă: „Cel care ne-a creat”. Noi creștinii credincioși dimpotrivă cunoaștem pe Dumnezeu Tatăl ca *Tatăl Domnului nostru Isus Hristos*. El însă a devenit acum și Tatăl *nostru*, deoarece Hristos a devenit „viața noastră” (Coloseni 3.4).
- *Duhul Sfânt nu locuia încă în credincioși.* Duhul Sfânt era într-adevăr cunoscut (Psalm 51), însă atunci nu locuia permanent în credincioși.
- Nu era nici o legătură cu un Om în cer. Credinciosul din timpul Vechiului Testament știe într-adevăr despre un om în cer (Psalm 110), însă nu cunoaște nici o legătură cu El.

⁵³ Astfel de credincioși se află deseori încă în starea din Romani 7 și încă nu au cunoscut eliberarea de Lege. Un alt motiv pentru care mulți creștini găsesc descrise foarte bine sentimentele lor în Psalmii este pentru că autorii Psalmilor au scris deseori în situații de viață grele. De aceea Psalmii exprimă foarte bine și sentimentele credincioșilor, care se află în situații asemănătoare de viață grea.

⁵⁴ Deja Iov știa despre un Răscumpărător (Iov 19.25).

Toate aceste binecuvântări specific creștine nu le cunosc poezii Psalmilor. Cine nu ia aceasta în seamă la citirea Psalmilor ajunge repede la concluzii total false. Desigur mulți Psalmi ne pot vorbi în mod foarte personal și ei pot fi o încurajare și o sursă de putere pentru viața noastră practică de creștini, când citim de exemplu despre încrederea psalmiștilor și despre dependența credincioșilor de Dumnezeu. Probabil și noi am trăit în situațiile vitrege, că Dumnezeu ne-a dat o salvare în chip minunat respectiv o rezolvare pentru problemele noastre, și în acest timp de necaz am fost încurajați prin încrederea psalmiștilor. Aceste lucruri pot avea loc frecvent în mod foarte practic în împrejurările vieții noastre. Desigur ne spune mult, când vedem cum este constată în această carte importanța dreptății practice. Să ne gândim și la Psalmul 119, care ne arată importanța Cuvântului lui Dumnezeu. Este de la sine înțeles că este valabil: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru convingere, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3.16,17). Însă tocmai la preocuparea cu Psalmii trebuie să se țină seama că multe aspecte ale Psalmilor nu corespund poziției noastre de creștini înaintea lui Dumnezeu.⁵⁵

7.12.4 Folosirea greșită a Psalmilor

Din secțiunea anterioară a devenit clar că o amestecare a poziției credinciosului de astăzi cu poziția credinciosului din Psalmi poate conduce la o părăsire a adevăratei poziții creștine. Dacă transpunem sută la sută experiențele, starea și poziția credincioșilor din Vechiul Testament la noi nu vom avea parte de binecuvântarea pe care ar putea să ne-o dea poziția noastră în Hristos. Credincioșii din timpul Vechiului Testament nu au cunoscut răscumpărarea în Hristos așa cum avem dreptul s-o cunoaștem noi. Vorbirea unui creștin nu poate fi: „Nu mă îndepărta de la fața Ta” (Psalm 51.11), căci el are dreptul să știe că Domnul Isus deja înainte de moartea Sa a spus cu privire la răscumpărarea pe cruce: „și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10.28).

Dacă transpunem Psalmi textual la noi, nu vom cunoaște pe Hristos așa cum El S-a revelat realmente în Noul Testament, ci vom cădea pe poziția credinciosului, așa cum el este descris în Psalmi. Acesta este de exemplu cazul când noi ne așezăm într-o poziție legalistă înaintea lui Dumnezeu, considerând că atitudinea lui Dumnezeu față de noi se orientează după comportarea noastră.⁵⁶ Atunci ne vom regăsi în experiențele unui om, așa cum el este descris în Psalmi: pedepsit din cauza păcatului. Prin aceasta ne îndepărtăm de la speranța creștină și ne îndreptăm spre speranța pe care o aveau psalmiștii credincioși și care corespunde speranței

⁵⁵ Cum s-ar putea aplica Psalmi în sens spiritual la creștini se poate citi de exemplu într-un articol despre Psalmul 1, vezi www.mesagerul-crestin.net/CB_VT/Psalm_1_Oamenii_de_care_se_foloseste_Dumnezeu.pdf.

⁵⁶ Dacă omul se află sub Lege, atunci acțiunea lui Dumnezeu va fi determinată de comportarea omului: dacă omul încalcă Legea, el atrage asupra lui mânia și pedeapsa lui Dumnezeu; dacă împlinește Legea și face binele, Dumnezeu privește cu plăcere la el și îl binecuvântează. Cu totul altfel este poziția creștină: Dumnezeu vede pe credincios în Hristos, și deoarece Hristos a purtat deja pedeapsa, Dumnezeu niciodată nu mai pedepsește păcatele credinciosului și niciodată nu mai privește cu mânie la el. Prin facerea binelui credinciosul nu se prezintă înaintea lui Dumnezeu mai bun decât Dumnezeu îl vede deja în Hristos. Într-adevăr și credincioșii creștini au parte de disciplinarea din partea lui Dumnezeu, dar nu pentru că Dumnezeu îi pedepsește, ci pentru că El îi educă (Evrei 12.5-11).

unui popor pământesc. Probabil vine și gândul că o poziție legalistă ar fi corectă și voită de Dumnezeu. Însă aceasta nicidecum nu este bună; poziția sub Lege nu corespunde nicidecum poziției prevăzute de Dumnezeu pentru creștin.

Se rămâne fără a fi nevoie într-o stare spirituală în care nu se cunoaște însemnătatea răscumpărării făcute. Se crede că faci din Psalmi ceva folositor și ca să ai parte de câștig⁵⁷ de la ei, însă în realitate te menții într-o relație cu Dumnezeu în care îți lipsește înțelegerea corectă a propriilor privilegii. Atunci în mod regretabil nu se vor putea folosi Psalmii în mod corect. Aceasta este o pierdere mare pentru creștin, căci atunci El aproape că nu va putea prețui cum se cuvine compasiunea lui Hristos, pe care Psalmii o arată așa de impresionant. De asemenea el nu poate cunoaște pe Hristos așa cum și ce vrea El să fie pentru noi, de exemplu ca Apărător, Mare Preot, o Persoană care Se folosește pe Sine Însuși pentru noi. Cineva care s-a pus pe sine însuși în felul acesta sub Lege, va găsi într-adevăr mângâiere în Psalmi, deoarece Psalmi vor să mângâie tocmai pe credincioșii aflați sub Lege. Dar cine folosește Psalmi în felul acesta, prin aceea că îi aplică în primul rând la sine însuși, rămâne într-o stare nepotrivită unui creștin. El îi folosește în mod greșit și pe de o parte devine lipsit de adevărata putere care ne este dată în ei, și pe de altă parte devine lipsit de binecuvântarea adevăratei poziții spirituale, pe care Evanghelia dorește să o dea creștinului.

⁵⁷ La o aplicare corectă se poate avea câștig mare la citirea Psalmilor.